

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความสามารถ
ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย ซึ่งมีสาระ
ดังต่อไปนี้

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่าน ได้ให้ความหมาย
ของการอ่านไว้อย่างต่าง ๆ กัน เช่น

ปรีชา ช่างขวัญยืน (2517: 18) กล่าวว่า "การอ่าน คือ
การถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิด ควบคู่การรับรู้ข้อมูลมาแปลความหมาย
และสรุปผลออกมาเป็นความคิดของตนเอง ทำให้เกิดความเข้าใจ" ซึ่งสอดคล้อง
กับ ศิธร แสงธนู และ คិត พงศัทธ (2521: 13) ซึ่งกล่าวถึงการอ่านว่า
"เป็นการแปลสัญลักษณ์ใดแก่ตัวอักษรออกมาให้ความหมายตรงตามที่คุณเขียน
ตั้งใจ"

พัฒน์ น้อยแสงศรี (2524: 24) ได้ให้ความหมายของการ
อ่านว่า "การอ่านคือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายขององค์ประกอบ
ของภาษา ซึ่งรวมกันเข้าเป็นสิ่งที่มีความหมาย รวมทั้งความสามารถในการ
เข้าใจการนำเอาความที่มีความหมายนั้นไปรวมเข้ากับคำอื่น หรือการเปลี่ยน
แปลงคำต่าง ๆ ให้มีความหมายเป็นอื่นได้"

ชาลส์ ซี วอลคัทท์ (Charles C. Walcutt 1967: 31)
กล่าวถึง ความหมายของการอ่านว่า "เป็นการถอดความ (Decoding)

ของภาษาเขียน การอ่านเป็นการเข้าใจภาษา และเป็นการซาบซึ้งในงานเขียน ซึ่ง เป็นมรดกตกทอดทางวัฒนธรรม"

ลาร์รี่ เอ แฮร์ริส และ คาร์ล บี สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1976: 56-58) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมายกัน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียนตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถในการเดาความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1967: 14) ให้ความหมายของการอ่านว่า "เป็นการรวมทักษะในการถอดความและวิเคราะห์ค่า ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความ และการให้ข้อคิดเห็นอย่างง่าย ๆ "

ชาร์ล ซี ฟรีส (Charles C. Fries 1963: 131) นักภาษาศาสตร์ ได้ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด

นอกจากนี้ได้มีนักการศึกษาพยายามให้ความหมายของการอ่านว่ามีลักษณะ เป็นกระบวนการซึ่งจะให้ภาพที่ค่อนข้างชัดเจนเกี่ยวกับความหมายของการอ่าน เช่น

เลียวนาร์ต เบรส (Leonard Bress 1970: 127-135) ได้ให้คำจำกัดความ และข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแนวคิดของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน หมายถึง การเข้าใจความหมายของตัวอักษรต่าง ๆ ที่นำมารวมกันได้ เพื่อสอนให้เด็กรู้ว่าตัวอักษรใดใช้แทนอะไร แล้วสามารถอ่านเอาความหมายได้

2. การอ่าน คือ กระบวนการทางความคิดอย่างแท้จริง การอ่านจะต้องมีการปรับปรุงอยู่เสมอ เพราะมันเป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน

3. การอ่านเป็นเครื่องช่วยถ่ายทอดความคิด ข้อเท็จจริง และความรู้สึกต่าง ๆ จากจิตใจและวิญญาณของผู้เขียน ไปยังจิตใจและวิญญาณของผู้อ่านได้อย่างแม่นยำและควยความเข้าใจ

คลิฟฟอร์ด แอล บุษ และ มิลเดรด เอช เฮอ์บเนอร์ (Clifford L. Bush and Mildred H. Huebner 1970: 90-91) ได้เสนอความคิดว่า การอ่านเป็นกระบวนการซึ่งเกิดจากการที่ผู้อ่านนำสัญลักษณ์ที่อ่านไปสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของตน ทำให้เกิดความคิดรวบยอดขึ้นในใจของผู้อ่านแล้วจึงมีพฤติกรรมเกิดขึ้น คือ จะต้องมีการแปลความหมาย ปฏิบัติอาศัยสิ่งที่อ่าน จุดมุ่งหมายในการอ่าน และการจัดระเบียบความคิด จากความหมายที่ได้รับจากการอ่าน

เคนเนธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman 1967: 112-113) ได้ชี้ให้เห็นประเด็นสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน (The Process of Reading) พอจะสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการเลือกสรร ซึ่งหมายถึง การใช้ตัวชี้แนะ (Clues) ที่มีอยู่ในปริบท โดยอาศัยพื้นฐานจากการคาดคะเนของผู้อ่าน เมื่อผ่านกระบวนการแล้ว ผู้อ่านจะเกิดแนวโน้มในการตัดสินใจในสิ่งที่อ่าน อาจจะไม่ยอมรับ ปฏิเสธ หรือแม้กระทั่งปรับเปลี่ยนความหมาย ซึ่งนั่นก็คือขั้นตอนของพัฒนาการของการอ่าน

แฟรงค์ คัมบลิว เมคเลย์ (Frank W. Medley 1977: 30) มีความเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญา เมื่อผู้อ่านพบสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียนก็จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อที่จะจดจำคำ กลุ่มคำ และรู้ความหมายของคำหรือกลุ่มคำนั้น ๆ โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ เช่น การสรุปความหรือการตีความ จนกระทั่งสามารถได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน

ฟรายดา คูบิน (Fraida Dubin 1982: 14) สรุปว่า การอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและมีองค์ประกอบและคุณลักษณะมากมายประกอบกัน เช่น องค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย ตลอดจนสภาพสังคมรวมอยู่ควย

การอ่านจึงถือได้ว่าเป็นการรวมกระบวนการทางภาษาซึ่งต้องรู้ในหลาย ๆ
 กาน

แฮร์รี ชอว์ (Harry Shaw 1973: 272) ได้เปรียบเทียบ
 การอ่านกับการเขียนว่า เป็นกระบวนการเดียวกัน คือ กระบวนการสื่อ
 ความหมายของความคิด อารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่ผู้เขียน
 พยายามที่จะถ่ายทอดความคิดและอารมณ์ไปยังผู้อื่น ผู้อ่านก็ต้องพยายามที่จะ
 รับรู้ความคิดและอารมณ์นั้นจากผู้เขียนเช่นกัน ซึ่งก็คือ ในการอ่านนั้นผู้อ่าน
 จะต้องใช้ความสามารถและประสบการณ์ของตนเพื่อถอดข้อความจากตัวอักษร
 ออกมาเป็นความหมาย

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith 1974: 69-73) ได้พยายาม
 เสนอแนวคิดในเชิงจิตวิทยาภาษาศาสตร์ ผสมผสานกับความคิดเกี่ยวกับการ
 อ่านเข้าด้วยกัน โดยให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านไม่ใช่เพียงการมองเห็นตัวหนังสือ แต่ต้อง
 เข้าใจเนื้อหาจากคำที่เขียน
2. การอ่านไม่ใช่การถอดรหัสของเสียงและการเห็นภาพ
 แต่เด็กจะอ่านเพื่อความเข้าใจความหมาย

2. ประเภทและจุดมุ่งหมายของการอ่าน

นักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศได้กล่าวถึงประเภทและ
 จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่านไว้หลายลักษณะดังนี้

มาเบล คูลเนอร์ (Mabel Culner 1959: 4) และ ลายด์
 แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller 1972: 15) ได้จำแนกประเภทของ
 การอ่านตามจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ (Scanning)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading)
3. อ่านเพื่อค้นหารายละเอียดและใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป
 (Exploratory Reading)

4. อ่านเพื่อศึกษาปัญหาอย่างลึกซึ้ง (Study Reading)

5. อ่านเพื่อการวิเคราะห์และวิจารณ์ (Analytical and Critical Reading)

อัลเบิร์ต เจ แฮริส (Albert J. Harris 1961: 12)

ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามจุดมุ่งหมายไว้ 3 ประเภท คือ

1. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

2. อ่านเพื่อการศึกษาคนควา

3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

มยุรี สุขวิวัฒน์ (2526: 33) ได้สรุปจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน เช่น อ่านภาคหัวข่าวของหนังสือพิมพ์หรือเรื่องราว ๆ หรืออ่านเพียงวรรคหน้า การพลิกตำราบางเล่มเพื่อความเหมาะสมกับระดับความรู้ของตน หรือดูว่าเนื้อหาครอบคลุมเรื่องที่จะค้นคว้าหรือไม่ อาจจะอ่านเพียงหัวเรื่องหรือหน้าสารบัญ เป็นคน

2. อ่านวิเคราะห์ ถ้าผู้อ่านมีความประสงค์จะรู้เรื่องข่าวสารโดยละเอียด เช่น การอ่านตำราและเอกสารทางวิชาการ ผู้อ่านจะต้องอ่านอย่างละเอียด ตำราบางเล่มต้องอ่านทบทวนหลายครั้งจึงจะเข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างแจ่มแจ้ง

3. อ่านตีความ การตีความนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน หนังสือ หรือบทความ หรือกวีนิพนธ์แต่ละเล่ม ผู้อ่านหลาย ๆ คน อาจอ่านแล้วตีความไม่เหมือนกัน หรืออาจตีความตามความมุ่งหมายของผู้เขียนไม่ได้ เพราะผู้อ่านไม่มีความรู้เกี่ยวกับสังคมหรือเรื่องราว เกี่ยวกับบุคคลที่ผู้เขียนระบุถึง ดังนั้นผู้อ่านอาจจะต้องมีความรู้พอควรเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ

กรมวิชาการ (2524: 6-7) ได้แบ่งประเภทของการอ่าน โดยถือว่า การอ่านขึ้นอยู่กับเหตุผลของแต่ละบุคคล สถานที่ และเวลา ว่า ต้องการเข้าใจอะไร ออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ

1. การอ่านเพื่อข้อมูลความรู้ เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ รายละเอียดที่น่าสนใจทั่ว ๆ ไป เช่น เรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นจริงที่เป็นอยู่ เนื้อหาวิชาการต่าง ๆ ในโรงเรียน การอ่านแบบนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่านที่จะเลือกอ่าน เช่น เรื่องเกี่ยวกับบุคคล วัตถุ ข้อมูลทางสถิติ การเลือกซื้อสิ่งของต่าง ๆ เป็นต้น
2. การอ่านเพื่อความเข้าใจในวิธีการหรือคำแนะนำ เป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของการกระทำหรือการผลิตสิ่งของ เช่น การทำงานของเครื่องยนต์ การใช้เครื่องโทรศัพท์ คำแนะนำในการใช้ยา ตลอดจนวิธีการปรุงอาหาร เป็นต้น
3. การอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อความรู้ความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย บทความต่าง ๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์ การบรรยายลักษณะของบุคคล สถานที่ และสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ รวมทั้งการอ่านข่าวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และเอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ

ศรีวิไล กอกจันทร์ (2528: 146) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ระดับ ตามจุดประสงค์ของการอ่าน คือ

1. อ่านเพื่อรู้ (Apprehending Level Reading) เป็นการอ่านเพื่อรู้ รู้แล้วบางที่เราอาจปล่อยให้ลืมหรือผ่านไปโดยไม่เห็นความสำคัญของเรื่องที่อ่านเท่าใด การอ่านในระดับนี้เป็นการรับรู้เรื่องราว และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่อ่านในทันที เช่น การอ่านข่าวเบา ๆ การอ่านวิธีทำอาหารเพื่อทำในแต่ละครั้ง ฯลฯ
2. อ่านเพื่อรับ (Discriminating Level Reading) เป็นการอ่านในระดับที่มีการวิเคราะห์มากขึ้น ผู้อ่านจะพยายามดึงเอาสิ่งที่

เห็นว่าเป็นสิ่งที่คนต้องการและมีคุณค่าต่อคนแล้ว เก็บข้อมูลเหล่านั้นมาย่อ เพื่อ
 สละสมเป็นข้อมูลใหม่เป็นประสบการณ์เพิ่มเติม มีส่วนเสริมบุคลิกภาพและโลกทัศน์
 ของคนต่อไป ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในตัวผู้อ่าน

จะเห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายอย่างแท้จริงของการอ่าน คือ การ
 ที่ผู้อ่านจะคงสามารถดึงเอาสิ่งที่ต้องการจากกระบวนการอ่านซึ่งอาจจะได้รับ
 บางสิ่งบางอย่าง ที่ช่วยส่งเสริมหรือขยายความรู้ ประสบการณ์ และ
 โลกทัศน์ของผู้อ่านควย (H.G. Widdowson 1979: 173-181)

3. องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน

เป็นที่ทราบกันแล้วว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างซับซ้อน
 จะคงอาศัยความรู้ ความสามารถหลายอย่างเป็นพื้นฐาน ดังที่ กาย แอล
 บอนด์ และ ไมล์ เอ ทิงเคอร์ (Guy L. Bond and Miles A. Tinker
 1957: 235) ได้กล่าวถึง สิ่งที่เป็นทักษะพื้นฐานสำหรับการพัฒนาความ
 สามารถในการอ่าน ดังนี้

1. ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของคำ
2. ความสามารถที่จะเข้าใจหน่วยความคิด เพื่อสามารถ
 เข้าใจความหมายของประโยคได้ เด็กต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด คือ แบ่ง
 อ่านเป็นกลุ่มคำ ให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกันเป็นกลุ่มแทนที่จะอ่านทีละคำ
3. ความสามารถที่จะเข้าใจประโยค เมื่อเข้าใจคำและ
 รู้จักอ่านเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมา
 สัมพันธ์ เข้าด้วยกันจนได้ความหมายเป็นประโยค
4. ความสามารถที่จะเข้าใจข้อความที่ตีความเป็นตอน ๆ
 หมายถึง การสามารถนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน
5. ความสามารถที่จะเข้าใจเรื่องราวและข้อความที่อ่าน
 เด็กจะต้องสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ที่มีอยู่ใน
 แต่ละตอน

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris 1969: 58) กล่าวถึงความสามารถที่จำเป็นในการอ่านโดยทั่ว ๆ ไป ว่าต้องรวมความสามารถด้านอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษาและสัญลักษณ์ทางภาษา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำทั้งง่ายและยากที่มีอยู่ในข้อความ การเข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยคจากลักษณะของภาษาเขียน และเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่รวมเอาประโยคย่อย ๆ หลายประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์ชนิดเอน เป็นต้น

2. ความรู้ในแง่ความคิด ได้แก่ การสามารถที่จะระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนและความคิดสำคัญของข้อความที่อ่านได้ ความสามารถที่จะเข้าใจความคิดย่อย ๆ ซึ่งช่วยสนับสนุนใจความสำคัญ สามารถที่จะสรุปและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. ความรู้เกี่ยวกับอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการทราบถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียน และต่อผู้อ่าน การเข้าใจอารมณ์และบรรยากาศของเรื่อง และความสามารถในการระบุวิธีและแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

วิลเลียม อี นอริส (William E. Norris อ้างถึงใน กุสุมามะนะสุนทร 2519: 21-22) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นเพื่อให้อ่านปรับปรุงความสามารถในการอ่าน ดังนี้

1. ความรวดเร็วในการจำและเข้าใจความหมายของคำ และโครงสร้างของประโยค
2. ความจำและความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในเนื้อความ
3. การสร้างคำและการเปลี่ยนแปลงรูปคำ

4. การเข้าใจโครงสร้างและความหมายของข้อความ

5. การจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านทั้งหมด

ศิริรัตน์ นีละคุปต์ (2520: 31) ได้กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า การที่จะอ่านได้เข้าใจนั้น เป็นความสามารถของผู้อ่านที่สามารถติดตามข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียน เพื่อจะตีความหมายของข้อความที่อ่าน ในตรงกับความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจจะหมายถึง การที่จะอ่านอะไรได้เข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลัง 2 ประการ คือ

1. ความคล่องในการใช้ภาษาของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางด้านภาษาที่ใคร่เรียนมาของผู้อ่าน และระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้

2. ประสบการณ์ที่มีมาแต่หนหลังของผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนช่วยอธิบายรวบรวม ประเมินข้อมูลความคิดของผู้เขียน

นอกจากนี้ ศิริรัตน์ นีละคุปต์ ยังได้กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า ประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้คือ

1. สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยการที่จับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่องได้

2. สามารถเดาเหตุการณ์ หรือคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องได้

3. สามารถหาจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้

4. สามารถรวบรวมลำดับความคิด ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

5. สามารถที่จะค้นหาใจความสำคัญ หรือชี้ให้เห็นความคิดหลักได้

ความสามารถเหล่านี้ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา และภูมิหลังของผู้อ่านว่า มีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการอ่านมากน้อยเพียงใด

ในทำนองเดียวกัน วิลเลียม เอส เกรย์ และ เฮเลน โรบินสัน (William S. Gray and Helen Robinson 1968 : 48-65) ได้กล่าวถึง ส่วนประกอบที่สำคัญของการอ่านทุกระดับดังนี้

1. การรู้จักคำต่าง ๆ รวมทั้งการออกเสียงและความหมายของคำ ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นในการอ่านทุกชนิดและทุกระดับ ทักษะทางด้านนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ
2. การเข้าใจ คือความสามารถในการจับใจความได้อย่างถูกต้อง สามารถเข้าใจความหมายที่ปรากฏตามตัวอักษรและความหมายแฝง และเข้าใจความคิดของผู้เขียน
3. การประเมินผลความคิดเห็นของผู้เขียน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ การใช้เหตุผลในการอ่าน สามารถสรุปและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
4. การผสมกลมกลืนระหว่างความคิดเก่าและข้อมูลใหม่ ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการรวบรวมสิ่งที่ได้จากการอ่านมารวมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon 1972 : 26-31) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านที่อาจจะทำการวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ได้แก่ ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของคำศัพท์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับคำอย่างกว้างขวาง หรือความชำนาญในการใช้คำ เป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งรวมทักษะอื่น ๆ ด้วย เช่น การรู้ตำแหน่งของข้อความที่กล่าวถึงอย่างเจาะจง

การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร และความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ อาจกล่าวได้ว่า แบบสอบอ่านที่ยอมรับกันเป็นจำนวนมากมักจะวัดความสามารถในการอ่านทางคานนี้มากกว่าคานอื่น ๆ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ รวมถึงความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถคาดการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา การเข้าใจความหมายของคำจากเนื้อเรื่อง เข้าใจการจัดลำดับของเรื่องที่อ่าน ทราบถึงความคิดสำคัญและการจัดลำดับความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านโดยการได้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน อย่างไรก็ตาม ทักษะที่สามนี้ มีความสัมพันธ์กับทักษะในการเข้าใจความหมายที่ปรากฏอย่างชัดเจน เพราะการที่จะได้ความหมายแฝง เรื่องที่อ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายตามตัวอักษร หรือความหมายที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนก่อน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์ หรือน้ำเสียงของเรื่อง ความสามารถในการเข้าใจกลไกทางวรรณคดี ที่ทำให้ผู้เขียนบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย

4. ระดับของความสามารถในการอ่าน

จากคำจำกัดความ และจุดมุ่งหมายในการอ่านที่นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ นั้น จะเห็นได้ว่า การอ่านไม่ใช่เป็นการออกเสียงสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ หรือเพียงแต่อ่านได้เท่านั้น แต่สิ่งที่มีความสำคัญในเรื่องของการอ่าน คือ ความสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งที่อ่าน การอ่านจะไม่เกิดประโยชน์นัก ถ้าผู้อ่านไม่สามารถที่จะเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ฉะนั้นความเข้าใจจึงเป็นหัวใจของการอ่าน สุพิมพ์ ศรีวิรัตน์สกุล (2521 : 8) ได้กล่าวถึง ความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งต่อการศึกษานักเรียนที่มีความสามารถเข้าใจในการอ่านสูง จะสามารถอ่านหนังสือ ตำรา ตลอดจนข้อความต่าง ๆ ได้โดยมีความเข้าใจถูกต้อง และ

รวดเร็ว ทำให้เป็นผู้ที่มีเหตุผล มีความสามารถในการใช้วิจารณญาณ ประเมินค่า
สรุปความได้ต่อไป ซึ่งนับเป็นพื้นฐานทางวิชาการ และเป็นคุณสมบัติที่จำเป็น
อย่างยิ่ง

ในการศึกษาถึงลักษณะของผู้มีความสามารถในการอ่านนั้น
ไคมีผู้จักไว้หลายลักษณะดัง เช่น

ชวาล แพร์คกุล (2520: 229-245) ได้สรุปความเข้าใจ
ในการอ่านว่า จะต้องสามารถแสดงลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาใน 3
ลักษณะดังนี้

1. การแปลความ (Translation) สามารถแปลเรื่องราว
เดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบฟอร์มใหม่ ความมุ่งหมายของการ
แปลความอยู่ที่การวัดความแม่นยำของภาษาใหม่ การแปลความแยกออกได้เป็น
3 แบบ คือ การแปลความหมายจากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง การแปล
สัญลักษณ์จากเครื่องหมายไปสู่อีกแบบหนึ่ง ตลอดจนการถอดความจาก
ภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

2. การตีความ (Interpretation) สามารถนำความหมาย
เดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ ร้อยกรองใหม่ หรือมองเรื่องราว เดิมในแง่
ใหม่ การตีความ ต้องการค้นหาและเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความ
สัมพันธ์ของส่วนย่อยในเรื่องรานั้น

3. การขยายความ (Extrapolation) สามารถขยาย
ความคิดให้กว้างขวางลึกซึ้ง หรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่มีอยู่ สามารถประเมิน
คาดคะเน หรือพยากรณ์ล่วงหน้าได้ เป็นการวัดความคิดในเชิงจินตนาการ
ข้อนี้จักว่าเป็นความสามารถขั้นสูงสุด

ความเข้าใจในการอ่านทั้ง 3 ประเภทนี้ สอดคล้องกับ
ความเห็นของ มาร์ธา ดัลแมน และคณะ (Martha Dallmann and
others 1974: 53-55) ที่ได้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้
3 ระดับ คือ

1. ระดับการเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level หรือ Reading the Lines) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมาย และเรื่องที้อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ตรงตัว

2. ระดับตีความ (Interpretative Level หรือ Reading between the Lines) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้โดยตรง แต่จะเข้าใจโดยอาศัยความสามารถในการสรุปความ แปลความและตีความ จากข้อความและเนื้อเรื่องที้อ่าน

3. ระดับการประเมินค่า (Evaluative Level หรือ Reading beyond the Lines) หมายถึง ความสามารถในการประเมิน คัดสิน สิ่งที้อ่านโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของผู้อ่านมาพิจารณาตัดสิน เช่น สามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด มีความสามารถในการคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่จะเกิดตามมา หรือสามารถบอกได้ว่า ข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่อย่างไร เป็นต้น

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2519: 41-42) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Reading) คือ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านระดับนี้ความหมายก็บังชี้ว่า อ่านหนังสือออก อ่านแล้วรู้อะไร เรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร

2. ระดับการอ่านแบบตีความ (Interpretative Reading) คือ การอ่านแล้วตีความ แปลความ ชวยความ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถ นอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่อง คือ ต้องจำเรื่อง ต้องแปลความ ต้องชวยความ เป็นระดับความเข้าใจที่สูงกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

3. ระดับการอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) เป็นการอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถทางสติปัญญาขั้นสูงสุด โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง และแปลความเป็นพื้นฐาน ต่อจากนั้นผู้อ่านต้องอาศัยประสบการณ์ของตน หรือความสามารถใน

การวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า มาช่วยในการตัดสินใจและวินิจฉัยเรื่อง หรือข้อความที่คนอ่านอีกคนหนึ่งควย

นิโคลัส เฟอร์กูสัน (Nicolas Ferguson 1973: 75-83) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้เป็น 4 ระดับ ดังนี้คือ

1. ระดับการอ่านตามตัวหนังสือ (Literal Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมาย ซึ่งแสดงไว้โดยตรงของคำ ความคิด หรือประโยคในเนื้อความที่อ่าน

2. ระดับการตีความ (Interpretation) หมายถึง การเข้าใจความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้โดยตรง จะต้องอาศัยการอ่านอย่างรอบคอบ การประมวลสรุป การพิจารณาสาเหตุและผล การคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้น การเปรียบเทียบ ตลอดจนการมองเห็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ

3. ระดับการประเมินตัดสินอย่างพิถีพิถัน (Critical Evaluation) หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาตัดสินเรื่องคุณภาพ ความถูกต้อง และความเป็นจริงของเรื่องราวต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องประเมินได้ว่า ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร และมีเหตุผลอย่างไร เช่น ผู้เขียน เขียนเพื่อความบันเทิง หรือให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อชักจูงให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตาม เป็นต้น

4. ระดับการคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) หมายถึง การค้นหาและแสดงออกซึ่งความคิดใหม่ ๆ อันเป็นผลที่ได้รับจากการอ่าน

โทมัส ซี บาร์เรต (Thomas C. Barrette อ้างถึงใน อังคนา วงศ์สนธิ 2524 : 13-14) ได้แบ่งระดับของความสามารถด้านการอ่านออกเป็น 5 ระดับ โดยอาศัยหลักการจัดวัตถุประสงค์ทางการศึกษาของ เบนจามิน เอส บลูม ดังนี้

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ได้แก่ ระดับการจับใจความ รายละเอียดต่าง ๆ จับใจความ และลำดับ

เหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ความแตกต่างและความเหมือน และสามารถจำและทบทวนเรื่องที่อ่านได้

2. ระดับการจัดเรียงใหม่ (Reorganization) ได้แก่ ความสามารถที่จะแยกประเภทของสิ่งต่าง ๆ ได้ ย่อเรื่องที่อ่านทั้งหมด หรือขอความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

3. ระดับการสรุปข้อคิดเห็น (Inferential Comprehension) ได้แก่ ความสามารถที่จะสรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และการตีความภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจากข้อความที่อ่าน

4. ระดับประเมินผล (Evaluation) ได้แก่ ความสามารถในการที่จะตัดสินและประเมินผลด้วยตนเองว่า เรื่องที่อ่านนั้น อะไรเป็นข้อเท็จจริง (Facts) อะไรเป็นความคิดเห็น (Opinion) ตลอดจนความสามารถในการประเมินความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

5. ระดับความซาบซึ้ง (Appreciation) ได้แก่ ความสามารถในการอ่านระดับสูง คือ การมีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง ตามภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์และการแสดงออกทางอารมณ์จากการที่ได้อ่านเรื่อง

ลูว์ อี เบอร์มิสเตอร์ (Lou E. Burmeister 1974: 113-115) ให้นำเอาแนวคิดของบลูม มาดัดแปลงโดยแบ่งระดับความสามารถด้านการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ (Memory) คือ ผู้อ่านสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนระบุไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ และคำสิ่งที่บ่งไว้ ตลอดจนรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

2. ระดับแปลความหมาย (Translation) คือ ผู้อ่านสามารถแปลข้อความ หรือเรื่องราวที่อ่านเป็นรูปแบบอื่น เช่น การแปลจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง การแปลข้อความเป็นแผนที่ หรือ แผนภูมิ เป็นต้น

3. ระเบียบตีความ (Interpretation) คือ ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที้อ่านได้ เป็นต้น

4. ระเบียบประยุกต์ (Application) คือ ผู้อ่านสามารถที่จะเข้าใจหลักการและประสบความสำเร็จในการประยุกต์ใช้

5. ระเบียบวิเคราะห์ (Analysis) คือ ผู้อ่านสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ เช่น การวิเคราะห์บทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และการลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้ เป็นต้น

6. ระเบียบสังเคราะห์ (Synthesis) คือ ผู้อ่านสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่

7. ระเบียบประเมินผล (Evaluation) คือ ผู้อ่านสามารถวางเกณฑ์ และการตัดสินความคิดหรืออื่น ๆ โดยใช้มาตรฐานที่ตั้งไว้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968: 213-239) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนการอ่านว่า ควรจะมุ่งฝึกให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluent) และเข้าใจความหมายได้ถูกต้องโดยลำพังตัวเอง จุดมุ่งหมายเช่นนี้จะบรรลุผลได้ก็ต่อเมื่อการสอนจัดแบ่งเป็นลำดับขั้นตามความสามารถของผู้เขียน ดังนั้นจึงต้องจำแนกระเบียบความสามารถในการอ่านออกเป็น 6 ระเบียบ จากง่ายไปยากดังนี้

ระเบียบที่ 1 ใหญ่เรียนจนจำบทสนทนาให้ได้เสียก่อน แล้วจึงนำเสนอบทสนทนานั้นในรูปตัวหนังสือใหญ่เรียนอ่านออกเสียง

ระเบียบที่ 2 เป็นการนำถ้อยคำภาษาที่เสนอในชั้นแรกมานำเสนอใหม่โดยการผสมผสานเปลี่ยนแปลง เป็นประโยคใหม่ ในชั้นนี้ควรให้คำศัพท์ใหม่ ๆ ให้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย ตลอดจนเริ่มการสอนใหญ่เรียนเคาะความหมายของคำ

ระดับที่ 3 มีการฝึกฝนให้เด็กเรียนมีนิสัยรักการอ่าน การเรียนในชั้นเรียนจะมุ่งแนะนำโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ศัพท์ และสำนวนใหม่ ๆ มากขึ้น การเลือกเรื่องที่จะอ่านควรมีเนื้อหาที่สนุกสนานและไม่ซับซ้อน ศัพท์ใหม่ที่เพิ่มขึ้นมา ควรเป็นศัพท์ที่สามารถเดาความหมายได้จากบริบท

ระดับที่ 4 เริ่มมีการปล่อยให้เด็กเรียนอ่านหนังสือด้วยตัวเอง นอกชั้นเรียน การอ่านแบ่งออกเป็นสองแบบ (Intensive Reading) หมายถึง การเรียนในห้องเรียน ซึ่งจะสอนโครงสร้างประโยคซับซ้อนและศัพท์ที่ยากขึ้น เลือกเรื่องสั้นตามความสนใจของวัย และการอ่านแบบเพิ่มเติม (Extensive Reading) หมายถึง การฝึกอ่านด้วยตนเอง จุดประสงค์คือ ฝึกให้นักเรียนสามารถเพลิดเพลินกับการอ่านโดยไม่ฟังครู ดังนั้นเรื่องที่จะอ่านจะค่อนข้างง่ายกว่าอย่างแรก

ระดับที่ 5 นักเรียนสามารถอ่านได้โดยลำพังตนเอง เพราะถือว่านักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน ระดับนี้จะมีการอภิปรายวิเคราะห์เนื้อหา การเลือกเรื่องในการอ่านชั้นนี้ควรจะต้องเลือกงานเขียนร่วมสมัย ซึ่งจะทำให้เข้าใจได้ง่าย

ระดับที่ 6 เมื่อนักเรียนจบไปแล้ว นักเรียนจะมั่นใจที่จะหยิบนิยายสารหรือหนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศมาอ่าน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยอาจอาศัยคำศัพท์จากพจนานุกรมเป็นครั้งคราว

รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน่ เอส ดิสิก (Rebecca M. Valette and Renée S. Disick 1972: 161-170) ได้แบ่งพฤติกรรมที่แสดงถึงความสามารถด้านการอ่าน เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน (Internal Behavior) จึงไม่ได้อ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงจะเน้นพัฒนาการพูดมากกว่าการอ่าน และไม่รวมถึงความสามารถทางคำไวยากรณ์ของผู้เรียนด้วย พฤติกรรมด้านการอ่านอาจจำแนกโดยเริ่มจากง่ายไปหายากเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระวังทักษะกลไก (Mechanical Skills)
นักเรียนสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างตัวสะกดภาษาต่างประเทศ สามารถบอกความเหมือนและความแตกต่างได้ ซึ่งอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่เห็นก็ได้

2. ระวังความรู้ (Knowledge) นักเรียนสามารถอ่านประโยคหรือข้อความที่คุ้นเคยได้อย่างเข้าใจความหมาย สามารถบอกได้ว่าประโยคสอดคล้องกับรูปภาพที่เห็นหรือคำแปลที่ใหม่ นักเรียนสามารถชี้ได้ว่าข้อความใดเป็นข้อความที่ไถ่ยืม การอ่านในระบับนี้ เป็นการอ่านทีละประโยค

3. ระวังการถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถเข้าใจคำศัพท์ หรือโครงสร้างที่เคยเรียนแล้ว และนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ สามารถอ่านข้อความ และตอบคำถามแบบถูกผิด (True - False) เติมคำ (Completion) หรือเลือกตอบ (Multiple Choice) สามารถบอกได้ว่า คำใดในจำนวนหลาย ๆ คำ เหมาะสมกับประโยคที่ใหม่ คำหรือโครงสร้างที่จะทดสอบนักเรียน ต้องเป็นสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนมาทั้งสิ้น แต่ให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในประโยคหรือข้อความหรือสถานการณ์ใหม่ได้

4. ระวังการสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถอ่านข้อความที่มีคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคใหม่ได้อย่างเข้าใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจทุกคำที่อ่าน แต่ก็สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องได้ พฤติกรรมระดับสูงสุดของการอ่านในขั้นนี้ รวมไปถึงความเร็ว และความคล่องแคล่วในการอ่าน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบกับความสามารถของนักเรียนที่เป็นเจ้าของภาษาได้

5. ระวังการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism)
นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายแอบแฝง (Implicit Meaning) จุดมุ่งหมายของภาษาและระดับของภาษา ตลอดจนสามารถที่จะประเมิน

เนื้อหาส่วนที่เป็นส่วนวนและลีลาในการเขียนของผู้เขียน สามารถทราบว่า
เรื่องที่อ่านสอดคล้องกลมกลืนกันหรือไม่

5. การสอนการอ่าน

อัลเฟรด นิวตัน สมิธ (Alfred Newton Smith 1978: 1480-A) ได้เสนอแนะวิธีการสอนอ่านภาษาต่างประเทศไว้ ดังนี้คือ

1. ควรจัดเวลาสำหรับการเรียน ฟัง และพูด ก่อนเริ่มสอนอ่าน ระยะเวลาการเรียนฟัง และพูดนี้ ขึ้นอยู่กับความจำเป็นทางด้านภาษาศาสตร์ของผู้เริ่มคนอ่านแต่ละคน
2. การเริ่มอ่านควร เป็นการอ่านทั้งประโยค จากเนื้อหาที่รู้จักแล้ว
3. จะต้องดึงเอาคำที่อยู่ในข้อความออกมา และนำเอาคำนั้นมาฝึกทั้งในรูปที่เป็นคำเดี่ยว และในรูปที่คงไว้ในข้อความ เพื่อช่วยพัฒนาให้รู้จักคำนั้น เมื่อเห็นคำนั้นอีก
4. คำหนึ่ง ๆ ซึ่งประกอบด้วยความสัมพันธ์ของเสียงต่าง ๆ จะต้องนำมาแสดงให้เห็นโดยชัดเจน ทั้งที่อยู่ในข้อความและที่ปรากฏอยู่เดี่ยว ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์จะต้องแสดงออกมาในรูปของการสรุปจากความเข้าใจ และจะต้องมีการฝึกกันอย่างเพียงพอ
5. การฝึกหาความหมายของคำจากข้อความที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งจะต้องเริ่มค้นหาคำที่เห็นคำใหม่นั้นในเรื่องที่อ่าน การใช้คำถามนำ และการฝึกหัดจะเป็นการฝึกที่ดี
6. การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคในชั้นต้น เป็นสิ่งจำเป็นในการฝึกอ่าน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้รู้จักการเปลี่ยนแปลงคำโดยใช้ปัจจัย (Inflected Forms)
7. การหาความหมายตามตัวอักษร ต้องทำโดยมีจุดมุ่งหมาย และต้องเป็นไปตามแนวที่จะนำสู่ความเข้าใจในระดับที่สูงขึ้น

8. การฝึกแปลความหมายและการอ่านแบบวิเคราะห์ ควรเริ่มคนพร้อมไปกับการฝึกอ่าน และจะต้องเพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้นในโครงการอ่านเมื่อผู้อ่านก้าวหน้าขึ้น

9. จะต้องมีตารางแผนกิจกรรมที่ใช้ในการอ่านออกเสียงหรือการอ่านในใจเป็นอย่างดี และจะต้องจัดทำกิจกรรมโดยสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านทั้ง 2 ชนิด

แมรี ฟินอคเซียโร (Mary Finocchiaro 1974: 77) ได้เสนอแนะหลักทั่วไปในการสอนอ่านดังนี้

1. ครูควรให้นักเรียนได้ฟังและพูดข้อความหรือประโยคนั้น ๆ ก่อนการอ่านเสมอ
2. ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่านออกเสียง ถ้าครูไม่แน่ใจอาจใช้เครื่องบันทึกเสียง เช่น เทป หรือแผ่นเสียงที่เจ้าของภาษาพูดเป็นแบบ นักเรียนจะได้แบบอย่างของการออกเสียงที่ถูกต้อง
3. ควรฝึกให้นักเรียนอ่านในใจเพื่อความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ดังนั้นครูควรแนะและฝึกให้นักเรียนรู้จักกวาดสายตามเป็นช่วงยาว ๆ หรือที่ละกลุ่มคำแทนการอ่านทีละคำ และเพื่อเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านควรรู้จักวางหนังสือให้ทางพอเหมาะกับสายตา
4. ครูควรเร้าใจให้นักเรียนรักการอ่าน อาจทำได้ด้วยการให้คำแนะนำให้นักเรียนรู้จักหนังสือที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีความยากง่ายทั้งในเนื้อเรื่องของคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์พอเหมาะกับระดับความรู้ของนักเรียน
5. เพิ่มพูนทักษะในการอ่านของนักเรียนด้วยการสอนเสียง ความหมายของคำศัพท์ใหม่คือ ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามโครงสร้าง และความหมายตามปริบท (Context) รวมทั้งรูปแบบของประโยคยาก ๆ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านเอง ตลอดจนให้ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับ
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย อย่างไรก็ตาม ในการสอนอ่านสำหรับ
นักเรียนแต่ละระดับ ทั้งระดับประถมศึกษา และมีธยมศึกษา นั้น ควรจะพิจารณา
ดำเนินการตามวิธีต่อไปนี้

ก. การสอนอ่านให้แก่เด็กที่เริ่มค้นเรียนและจำตัว
อักษรไม่ได้

1. ให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรเท่าที่จะพบในบทเรียน
แต่ละบทก่อนแทนที่จะสอนทั้งหมด 26 ตัว การสอนอักษรใหญ่-เล็ก ก็ใช้วิธี
เดียวกัน ภายหลังจึงให้นักเรียนรู้จักคำตามลำดับของ A-Z ซึ่งจะช่วยให้
อ่านและการใช้พจนานุกรม 2 ภาษา อังกฤษ - ไทย ต่อไป

2. ครูควรใช้อุปกรณ์เข้าช่วยในการสอน ได้แก่ การ
ใช้บัตรตัวอักษร เพื่อช่วยในการจำค่าและการสะกดคำ บัตรคำช่วยในการอ่าน
เป็นคำ ๆ บัตรประโยคจะช่วยให้การอ่านข้อความทั้งประโยคตามลำดับ แบบ
ของตัวอักษรควรเขียนตามแบบตัวพิมพ์ที่นักเรียนจะพบในหนังสือเรียน

3. เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับตัวอักษร
ทั้งหมด ครูอาจจะใช้บัตรตัวอักษรทั้ง 26 ตัว มาทบทวนอย่างรวดเร็วบ่อย ๆ

4. การนำวลีหรือประโยคสั้น ๆ ซ้ำ ๆ ที่มีการสะกด
ตัวคล้ายกัน มาให้นักเรียนฝึกอ่านจะช่วยให้เด็กเข้าใจและจำได้ดียิ่งขึ้น เช่น
bill, fill, hill, will, kill หรือ cat, bat, hat, rat
เป็นต้น

5. ตารางเทียบแทน (Substitution Tables)
เป็นเครื่องมือช่วยในการอ่านและช่วยชี้ให้เห็นโครงสร้างของประโยคได้ดี

6. คำหรือข้อความที่ให้อ่านจะต้อง เป็นสิ่งที่นักเรียน
ได้ยิน หรือพูด หรือถาม ตอบมาจนคล่องแล้ว นอกจากนี้ครูควรใช้อุปกรณ์หรือ
รูปถ่าย เพื่อช่วยในการให้ความหมายด้วย

7. หลังจากการอ่านควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียน
 คุย เพื่อเป็นการย้ำถึงสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว นักเรียนจะจำได้ดียิ่งขึ้น

ช. การสอนอ่านให้แก่เด็กที่รู้จักตัวอักษรแล้ว
 ชั้นเตรียมการสอน

1. ครูแบ่งหรือกำหนดข้อความที่จะอ่านในแต่ละครั้ง
 ให้พอเหมาะ เพื่อที่จะได้ใช้เทคนิคในการสอนได้แตกต่างกัน

2. ครูเร้าความสนใจให้นักเรียนอยากอ่าน โดย
 พยายามเกี่ยวโยงกับประสบการณ์ของนักเรียน ถ้าเป็นการอ่านที่ต่อจากชั่วโมง
 ก่อนหรือตัดตอนมาจากเรื่องยาว ๆ ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปเรื่องย่อ หรือ
 ครูช่วยเล่าเรื่องย่อเพื่อให้นักเรียนเข้าใจเรื่องทั้งหมดและต่อใจความของ
 เรื่องได้สนิท

3. บอกจุดประสงค์ของการอ่านในแต่ละครั้ง โดยใช้
 ประโยคสั้น ๆ เช่น "วันนี้เราจะอ่านเกี่ยวกับ..." หรือ "เมื่อวันก่อนเรื่อง
 จบตอน..." "วันนี้ลองมาอ่านดูซิว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น" เป็นต้น

4. ทบทวนศัพท์และรูปแบบของประโยคที่เรียนไปแล้ว
 แต่เป็นสิ่งที่นักเรียนจะได้พบอีกในหนังสืออ่านตอนนี้

5. สอนคำศัพท์และรูปแบบประโยคใหม่ก่อนที่จะให้
 นักเรียนอ่าน

ชั้นอ่าน
 ครูสามารถเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งที่กล่าวย่อ ๆ ต่อไปนี้
 หรือใช้ผสมกันก็ได้

1. ครูอ่านออกเสียงทั้ง ๆ ที่ละประโยคแล้วให้นักเรียน
 อ่านตาม เสร็จแล้วตั้งคำถามง่าย ๆ ที่มีคำตอบอยู่ในข้อความที่อ่าน ทำดังนี้ไป
 เรื่อย ๆ จนจบตอน หลังจากนั้นครูให้นักเรียนสรุปใจความสำคัญ โดยใช้คำ
 หรือประโยคจากหนังสือที่อ่าน บางครั้งครูอาจใช้คำถามเพื่อช่วยแนะนักเรียน
 ให้เกิดความคิดและสามารถตอบโต้ตรงกับเนื้อเรื่องย่อตามที่ต้องการ

2. ครูอ่านออกเสียงคั้ง ๆ คั้งแต่ต้นจนจบหนึ่งเพ็ญว แล้วให้นักเรียนอ่านในใจโดยครูกำหนดเวลาและคั้งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ครูเขียนคำตามไว้บนกระดาน หลังจากทีนักเรียนอ่านจบแล้ว ให้นักเรียนเติม คำลงในช่องว่าง หรือเขียนตอบแบบ ถูก - ผิด (True - False) นอกจาก วิธีการคั้งกล่าวครูอาจจะให้นักเรียนเลาเรื่องย่อจากประโยคคำถามที่ครูเขียนไว้ เพื่อทำให้การอ่านมีความหมายและช่วยฝึกการอ่านเร็ว เพื่อเก็บใจความค้วย

ยิ่งกว่านั้น แมรี ฟินอคเซียโร ยังได้เสนอวิธีสอนทีจะ ช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน คั้งต่อไปนี้

1. ส่งเสริมนักเรียนให้มีการเพิ่มพูน คำศัพท์ค้วยการ แนะนำคำทีมีรากศัพท์เดียวกัน รวบรวมคำทีคล้ายคลึงกันเป็นกลุ่ม หากคำทีอยู่ใน ประเภทเดียวกัน ฝึกให้นักเรียนเดาคความหมายของคำใหม่ โดยอาศัยข้อความ ทั้งประโยค (Contextual Clues)

2. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างหรือแบบประโยค ใช้วิธีการทำนองเดียวกันกับการเพิ่มพูนคำศัพท์

3. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในวัฒนธรรมของ เจ้าของ ภาษา เพื่อจะได้เข้าใจความหมายของคำใดคั้งทียังขึ้นค้วยการใช้อุปกรณ์ เทาทีหาได้ เช่น รูปภาพ ของจำลอง หรือสิ่งของอื่น ๆ ครูอาจจะอธิบาย เป็นภาษาไทยคั้งได้

4. ใช้คำถามเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนเข้าใจ ข้อความทีอ่านยิ่งขึ้น คำถามนำของครูควรเริ่มต้นจากคำถามง่าย ๆ ประเภท ตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/No Questions) ก่อน คอไปจึงใช้คำถามประเภท คำถามแบบมีคำแสดงคำถามนำ (Wh's Questions) นอกจากนี้ยังมีคำถาม ทีให้นักเรียนบอกใจความสำคัญ (Main Idea) ของข้อความทีอ่าน หรือหา คำทีบรรยายลักษณะ เหตุการณ์เกี่ยวกับคน สิ่งของ จากทีอ่าน

5. ช่วยฝึกให้นักเรียนสามารถอ่านเร็วและรู้จักปรับ อัตราเร็วในการอ่านตามแต่ประเภทของ เรื่องทีอ่านและวัตถุประสงค์ในการ อ่านค้วยวิธีการต่อไปนี้

ก. จับเวลาหรือกำหนดเวลาสั้น ๆ ทุกครั้งที่
นักเรียนอ่านในใจ

ข. พยายามลดเวลาที่กำหนดให้อ่านข้อความ
หนึ่ง ๆ ให้เหลือน้อยลง

ค. ระวังมิให้นักเรียนอ่านโดยปากขมุบขมิบหรือ
ใจนี้วิ่งไปตามข้อความที่กำลังอ่าน เป็นต้น

ง. บอกวัตถุประสงค์ของการอ่านทุกครั้ง เช่น
ให้อ่านเพื่อหาคำตอบ หาคำที่ต้องการ หาข้อความที่ช่วยเฉลยปัญหา หา
ใจความสำคัญ (Main Idea หรือ Central Thought) หรืออ่าน
เพื่อตั้งข้อเรื่อง เป็นต้น

จ. ให้นักเรียนมีสมุดบันทึกความก้าวหน้าในการ
อ่านเร็ว (Speed Reading) รวมทั้งคะแนนทดสอบที่ได้จากความเข้าใจ
ในการอ่านเรื่อง หากทำเป็นสมุคกราฟได้ จะช่วยให้เห็นความก้าวหน้าในการ
อ่านของนักเรียนแต่ละคนได้เป็นอย่างดี และเห็นได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

เฮจ จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson 1979: 79-91)
ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนอ่าน โดยเน้นให้เรียนสื่อสารสิ่งที่ได้อ่าน
ออกมา ซึ่งในการสอนอ่านข้อความที่ใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มี 3
แบบ คือ

1. แบบตัดตอน (extracts) คือ ส่วนที่คัดลอกมาจาก
บทความอื่น ๆ ซึ่งอาจจะสอนด้วยวิธีการเชื่อมข้อความส่วนที่คัดมาเข้ากับ
หัวเรื่องที่เรียนในวิชาอื่น หรืออาจให้อ่าน 2-3 ย่อหน้าแรก เป็นภาษาแม่
แล้วจึงให้อ่านเป็นภาษาต่างประเทศในย่อหน้าถัดไป เพื่อให้นักเรียนสามารถ
เชื่อมโยงความคิดได้ และถ้าภาษาที่ใช้ในบทความยากเกินไป ก็แก้ไขโดยการ
บอกความหมายของคำศัพท์ยากเสียก่อน และอาจอธิบายถึงความหมายบางส่วน
ของข้อความเพื่อให้อ่านเข้าใจข้อความได้ดียิ่งขึ้น

2. แบบทำให้ง่าย (Simplified Versions) เป็นข้อความที่ทำให้ง่ายขึ้น โดยใช้คำง่ายแทนคำยาก เช่น ใช้คำ about แทน approximately เป็นต้น

3. แบบเข้าใจง่าย (Simple Accounts) เป็นข้อความเดิมที่เขียนขึ้นใหม่ แต่ให้ความหมายเหมือนกับของเดิม โดยใช้ศัพท์ที่เข้าใจง่าย

นอกจากนั้น เอช จี วิคโควสัน ได้เสนอแนะการใช้คำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านนั้น แบ่งได้เป็น 2 ชนิดด้วยกัน คือ

1. คำถามเกี่ยวกับเนื้อหา โดยถามคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลในเนื้อหาที่โหมมาโดยตรง เช่น

1.1 คำถามขึ้นด้วย "ทำไม" (Why)

1.2 คำถามที่ต้องตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/No Questions)

1.3 คำถามแบบถูก-ผิด (True-False)

1.4 คำถามแบบให้เลือก (Multiple Choice)

2. คำถามเกี่ยวกับหน้าที่ของคำในประโยค แบ่งเป็น

2 ระดับ คือ

2.1 การอ้างอิงคำ (Reference) เป็นการถามความเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ระบุถึงว่า มีความเข้าใจถูกต้องหรือไม่ ระดับนี้ไม่เน้นถึงการตีความ

2.2 การอ้างอิงความหมาย (Inference) เป็นการถามเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการอ่าน ระดับนี้จะเน้นให้นักเรียนได้รับรู้ถึงแนวความคิดของผู้เขียนและเรื่องที่อ่าน

อย่างไรก็ตาม เอช จี วิคโควสัน ได้กล่าวเสริมว่า คำถามในข้อ 1.3 และ 1.4 นักเรียนจะสามารถทำได้คือ โดยคำถามแบบ 1.3 จะทำได้ดีกว่าแบบ 1.4 เพราะนักเรียนจะไม่สับสนกับข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นตัวลวง

แต่มีข้อเสียคือ ผู้เรียนอาจใช้การเดา ซึ่งวิธีแก้ก็คือ เพิ่มคำสั่งในคำถามชนิด ถูก-ผิด โดยให้เขียนเหตุผลเติมลงไปเพื่อตรวจสอบความเข้าใจด้วย และอาจให้นักเรียนอธิบายคำศัพท์ "this", "it" หรือคำศัพท์ต่าง ๆ ว่าหมายถึงอะไร เพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการตีความด้วย

นอกจากนั้น ทิพวัลย์ มาแสง (2520: 50-58) ได้เสนอหลักการฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านความเข้าใจไว้ดังนี้

1. ฝึกให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องไปตลอดจนจบแล้ว
จับใจความทันที
2. ไม่ควรฝึกให้แปลทีละคำหรือทีละประโยค จะทำให้
เนื้อความไม่สัมพันธ์กัน
3. ควรฝึกให้อ่านอย่างรวดเร็ว
4. ในขณะที่อ่านไม่ควรมีเสียงไคออกจากปาก
5. ไม่ควรฝึกให้ทำปากขมุขมิบ
6. อ่านแล้วคิดตามทันที
7. ถ้าศัพท์ยากหรือสะกดคำไหนให้ผ่านไปทันที (ให้มุ่งที่
เนื้อเรื่องทั้งหมดเท่านั้น)
8. ไม่ควรอ่านไปเปิดพจนานุกรมไป เพราะเมื่อพบศัพท์
มาก ๆ จะทำให้ทอดใจไม่อยากอ่าน
9. อ่านแล้วต้องทราบถึงความหมาย แนวคิดของเรื่อง
ตลอดจนของผู้แต่ง
10. ครูควรกำหนดเวลาและเนื้อเรื่องให้พอเหมาะกับความ
สามารถ และระดับชั้นของเด็ก

6. เกณฑ์การวัดระดับความสามารถในการอ่าน

อี เอ เบตส์ (E. A. Betts 1957: 43-44) ได้กล่าวถึง
เกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการอ่านโดยอาศัยผลจากการทดสอบ
ไว้ดังนี้

1. ระดับการอ่านอิสระ (Independent Level) นักเรียน
อ่านเองให้เข้าใจ เนื้อหาส่วนใหญ่ที่อ่าน นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ
การตีความ ร้อยละ 90 ขึ้นไป

2. ระดับการอ่านตามคำสั่งสอน (Instruction Level)
นักเรียนอ่านเอง แต่ครูอธิบายข้อความบางตอนให้นักเรียนฟัง ระดับนี้ครูเป็น
ผู้สอนนักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจ การตีความ ร้อยละ 75 ขึ้นไป

3. ระดับการอ่านที่ตีบของใจ (Frustrational Level)
นักเรียนอ่านข้อความด้วยความยากลำบาก ต้องได้คะแนนความเข้าใจ การ
ตีความ ร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

มาร์โจรี เอส จอห์นสัน และ รอย เอส เครส (Marjorie
S. Johnson and Roy S. Kress 1971: 5-11) ได้กำหนดเกณฑ์ในการ
วัดระดับความสามารถด้านการอ่านไว้ดังนี้คือ

1. ระดับการอ่านอิสระ (Independent Level) ผู้อ่านต้อง
ได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

2. ระดับการอ่านตามคำสั่งสอน (Instructional Level)
ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75

3. ระดับการอ่านที่ตีบของใจ (Frustrational Level)
ผู้อ่านต้องได้คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

4. ระดับการอ่านด้วยการฟังอย่างเข้าใจ (Hearing
Comprehension Level) ผู้อ่านได้คะแนนจากการตอบคำถามจากเรื่อง
ที่อ่านให้ฟัง ร้อยละ 75

ลอเรนซ์ อี ฮาฟเนอร์ (Lawrence E. Hafner 1974: 19-20) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการวัดระดับความสามารถในการอ่าน โดยอาศัยผลจากการทดสอบดังนี้

1. ระดับการอ่านตามความสามารถ (Capacity Level) ทดสอบโดยคร้อานข้อความให้นักเรียนฟัง แล้วถามคำถาม นักเรียนต้องตอบได้ ร้อยละ 75 ขึ้นไป

2. ระดับการอ่านตามการสอน (Instructional Level) ทำการทดสอบโดยให้เด็กนักเรียนอ่าน แต่ครูอธิบายข้อความบางตอนให้นักเรียนฟัง ระดับนี้ครูสอนเพื่อทำการทดสอบ นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75

3. ระดับการอ่านอิสระ (Independent Level) นักเรียนอ่านได้เองโดยเข้าใจเรื่องทีอ่านเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจการตีความไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

4. ระดับการอ่านแบบสำรวจ (Exploration Level) นักเรียนสามารถอ่านข้อความเองได้โดยเข้าใจเรื่องทีอ่านเป็นส่วนใหญ่ เกณฑ์ที่ใช้วัด คือ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90

5. ระดับการอ่านที่คับข้องใจ (Frustrational Level) นักเรียนอ่านข้อความด้วยความยากลำบาก เกณฑ์ที่ใช้วัดคือ นักเรียนต้องได้คะแนนความเข้าใจการตีความอย่างต่ำร้อยละ 50

กรมวิชาการ (2521 : 20) ได้ระบุถึงเกณฑ์การวัดระดับความสามารถด้านการอ่านไว้ในระเบียบการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ โดยระบุไว้ดังนี้

คะแนน	อยู่ในระดับ	เกรด
80 - 100	ดีมาก	A, 4
70 - 79	ดี	B, 3
60 - 69	ปานกลาง	C, 2,

คะแนน	อยู่ในระดับ	เกรด
50 - 59	ค่อนข้างอ่อน	D, 1
0 - 49	อ่อนมาก	E, 0

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษจากแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์การวัดระดับการอ่านตามความสามารถ (Capacity Level) คือ 75 % ในแต่ละระดับ เป็นเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3

7. การวัดและประเมินผลทักษะการอ่าน

รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส คิสสิค (Rebecca M. Valette and Renée S. Disick 1972: 161-170) ได้เสนอแนวในการประเมินผลการอ่านตามพฤติกรรมทางภาษา ดังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก สามารถบอกความแตกต่างระหว่างอักษรตัวใหญ่และตัวเล็ก (ตัวพิมพ์-ตัวเขียน) บอกความแตกต่างของตัวสะกดในคำ เช่น ชีคเส้นใต้อักษรที่เขียนต่างจากคำอื่น บอกความแตกต่างของประโยค เช่น เขียน S หน้าเลขกำกับข้อ บอกความแตกต่างของรูปแบบการเขียน : บทสนทนา โคลงกลอน จกหมาย บัทรเชิญ ฯลฯ

ระดับที่ 2 ระดับความรู้ สามารถจำคำและประโยคที่เคยได้ยินหรือเคยอ่าน เช่น เลือกคำที่ตรงกับเสียงที่ได้ยิน เลือกประโยคที่ตรงกับเสียงที่ได้ยิน วงรอบคำที่มีเสียงสระไม่เหมือนคำอื่น จับคู่คำที่มีเสียงสระเหมือนกัน และสามารถเข้าใจความหมายของเครื่องหมายวรรคตอน ความหมายของคำหรือกลุ่มคำ เช่น เลือกภาพที่ตรงกับความหมายของคำ หรือกลุ่มคำ เลือกภาพที่มีความหมายตรงกับประโยค หรือที่มีความคิดเกี่ยวกับประโยค จับคู่อักษรย่อ

กับคำเต็ม ตอบคำถามเกี่ยวกับประโยคที่อ่าน เลือกความหมายของสำนวนหรือคำจำกัดความจากตัวเลือก และสามารถเลือกคำแปลที่เหมาะสมกับคำและประโยค

ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน สามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่นำมาเขียนในประโยคใหม่ หรือข้อความที่ดัดแปลงมาจากหนังสือเรียน เช่น เลือกคำเติมลงในประโยคและข้อความ เลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน สามารถเข้าใจประโยคที่ใช้ศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว แต่นำมาเขียนเรียบเรียงใหม่ เช่น ปฏิบัติตามคำสั่งหรือการอธิบายวิธีทำ เลือกคำหรือกลุ่มคำที่ตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นเนื่องจากประโยคหรือข้อความที่กำหนดให้

ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร สามารถเข้าใจเมื่ออ่านข้อความที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (มีศัพท์และสำนวนใหม่) เช่น ตอบคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เลือกคำตอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน พุ่กหรือเขียนสรุปใจความสำคัญบอกความหมายหรือคำจำกัดความของคำหรือกลุ่มคำที่ขีดเส้นใต้ในข้อความที่อ่าน บอกแนวคิดที่ได้จากข้อความที่อ่าน คาคณะเน่สิ่งที่ได้จากข้อความที่อ่าน และแสดงความสามารถในการอ่านอย่างคล่องแคล่ว เช่น อ่านข้อความตามเวลาที่กำหนดให้ แล้วขีดฆ่าข้อความหรือคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านออกให้หมด อ่านข้อความตามเวลาที่กำหนดให้แล้วตอบคำถาม

ระดับที่ 5 ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ สามารถวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน โดยเลือกประโยคตรงกับสภาพหรือสถานการณ์ในข้อความที่อ่าน ตอบคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เขียน พุ่ก เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลในเรื่อง และสามารถประเมินผลข้อความที่อ่านเกี่ยวกับการใช้ภาษา วิธีการเรียบเรียง เค้าโครงเรื่อง การดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน สัมฤทธิผลตามเป้าหมายของผู้เขียน

นอกจากนี้ คือ เอ วิลคินส์ (D.A. Wilkins อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสทร 2529: 408-409) ได้เสนอแบบของการประเมินผล

การอ่านตามความสามารถของผู้ใช้ภาษาแตกต่างกันออกไป มีทั้งหมด 7 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถอ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษได้ และมีความเข้าใจประกาศง่าย ๆ ทั่ว ๆ ไปได้

ระดับที่ 2 สามารถบอกได้ว่า ข้อความที่อ่านมีหัวเรื่องอะไร สามารถบอกได้ว่า ประกาศที่มีเนื้อความซับซ้อนนั้นเกี่ยวกับอะไรโดยคร่าว ๆ และมีความเข้าใจตารางตัวเลข และแผนภูมิต่าง ๆ ซึ่งไม่มีตัวหนังสือภาษาอังกฤษได้

ระดับที่ 3 สามารถเข้าใจหัวเรื่องและเนื้อหาคร่าว ๆ ของสิ่งที่อ่านได้ โดยไม่ต้องใช้พจนานุกรมช่วย และจะเข้าใจรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ เมื่อเปิดพจนานุกรม ยังอ่านไคซาและถ้าอ่านเร็วขึ้นก็จะทำให้ไม่เข้าใจข้อความส่วนใหญ่ที่อ่านอยู่

ระดับที่ 4 มีความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านพอสมควร และต้องอ่านซ้ำเมื่อมีใจความซับซ้อน แต่สามารถเข้าใจความเรื่องเล่า หรือเรื่องทั่ว ๆ ไปได้ แต่ยังไม่สามารถสังเคราะห์การเขียนแบบต่าง ๆ ในเนื้อความที่อ่าน เพียงแต่ทราบว่ามีความสัมพันธ์และประเภทเกี่ยวกับคำศัพท์ในตอนที่อื่น ๆ ปรากฏในข้อความ ยังจำเป็นต้องใช้พจนานุกรมช่วยให้เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่ค่อนข้างยาก

ระดับที่ 5 สามารถอ่านข้อความทุกชนิดด้วยความเข้าใจอย่างดี สังเกตเห็นและเข้าใจวิธีการเขียนแบบต่าง ๆ มีการอ่านซ้ำน้อยครั้ง ยังคงต้องใช้พจนานุกรมช่วยเมื่ออ่านเนื้อหาในสาขาที่ตนไม่คุ้นเคย แต่สามารถอ่านเนื้อความทั่ว ๆ ไป อย่างสะดวก แต่ยังขาดความเข้าใจของภาษา จะอ่านซ้ำเฉพาะเนื้อความในสาขาที่ตนไม่คุ้นเคย ส่วนใหญ่จะอ่านได้เร็วขึ้นกว่าระดับอื่น ๆ

ระดับที่ 6 สามารถอ่านเนื้อความทุกชนิดด้วยความเข้าใจดี จะต่างจากเจ้าของภาษาเฉพาะความเร็ว และความคล่องตัวในการอ่านเท่านั้น ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

ระดับที่ 7 มีความเข้าใจสิ่งที่อ่านอย่างละเอียด อัตรการอ่านและความเข้าใจในการอ่านเหมือนกับเจ้าของภาษา ระดับนี้เป็นระดับความสามารถของผู้ที่ใ้ภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อการสื่อความหมายทุกอย่าง คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1979: 103-125) เสนอแนะวิธีการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน 5 วิธี ดังต่อไปนี้

1. การจับคู่ โดยแบ่งเป็น 3 แบบ คือ

1.1 จับคู่คำ ในแบบทดสอบการจับคู่คำนั้น เป็นการจับคู่คำที่กำหนดให้ กับคำที่เป็นตัวเลือก 4-5 ตัว เลือก นักเรียนต้องจับคู่คำที่เขียนเหมือนกัน (ใช้ทดสอบเด็กในระดับเริ่มเรียน) ตัวอย่างเช่น

nov : bow / not / how / now / mow

top : top / stop / tap / pot / ton

นอกจากนี้ อาจใช้การจับคู่คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือจับคู่คำที่มีความหมายตรงข้ามกันก็ได้

1.2 จับคู่ประโยค คล้ายคลึงกับการจับคู่คำ แต่เป็นการนำเอาคำหลาย ๆ คำมาเขียนเรียงกันเป็นประโยค ตัวอย่างเช่น

The thief can hide in the jungle.

a) The thief can die in the jungle.

b) The thieves can hide in the jungle.

c) The thief can be hidden in the jungle.

d) The thief can hide in the jungle.

1.3 จับคู่ประโยคกับรูปภาพ เป็นการจับคู่ระหว่างประโยคกับรูปภาพ โดยอาจให้รูปภาพมา 4 รูป กับประโยค 1 ประโยคให้นักเรียนดูภาพข้อความในประโยคตรงกับภาพใดมากที่สุด หรือเพื่อเป็นการประหยัคภาพ ไม่ต้องเสียเวลาวาดหรือหามาใหม่มากนัก อาจใช้ภาพ 1 ภาพ กับประโยค

4 ประโยค ให้นักเรียนดูภาพนั้นตรงกับประโยคใดมากที่สุด ในชั้นการจับคู่
 ประโยคกับรูปภาพที่ยากขึ้นนั้น ใช้รูปภาพ 1 ภาพ ที่มีรายละเอียดมากขึ้น ให้
 ประโยคมาสัก 10 ประโยค ให้นักเรียนหาคว้ามี่เพียง 5 ประโยคเท่านั้น ที่
 ตรงกับรายละเอียดที่มีอยู่ในภาพ

การประเมินผลตรวจให้คะแนนการจับคู่ จากการจับคู่
 ของนักเรียนว่า นักเรียนสามารถจับคู่ได้ถูกต้องหรือไม่ จับคู่ได้ถูกต้อง 1 จับคู่
 ผิดได้ 0

2. การตอบ ถูก - ผิด หรือ จริง - เท็จ

แบบทดสอบแบบ ถูก - ผิด หรือ จริง - เท็จ ใช้วัด
 ความเข้าใจในการอ่านอย่างแพร่หลาย เพราะออกข้อสอบและตรวจให้คะแนน
 ได้สะดวกและรวดเร็ว แต่แบบทดสอบแบบนี้มีข้อเสีย 2 ประการ ประการแรก
 ส่งเสริมให้นักเรียนเคาโดยไม่รู้จัก เพราะนักเรียนมีโอกาสเคาได้ถูกต้องถึง
 50% ในแต่ละข้อ และประการที่ 2 การจำแนกคนเก่งและอ่อน อาจทำได้
 ผิดพลาด เพราะนักเรียนมีโอกาสเคาได้ถึง 50% นอกจากว่าจะออกข้อสอบ
 ใหม่จำนวนมากขึ้น จึงต้องมีวิธีการลงโทษนักเรียนที่ชอบเคาโดยไม่รู้จัก
 คือ ในการให้คะแนน คำตอบที่ถูกต้องได้ 2 คะแนน คำตอบที่ผิดหักออก 1
 คะแนน ทั้งนี้เพื่อไม่ต้องการให้เคา หากว่าไม่รู้จักก็ควรปล่อยให้วางไว้โดย
 ไม่ถูกหักคะแนน

แบบทดสอบแบบถูกผิดมี 2 ประเภท คือ

2.1 ทดสอบความเป็นจริงทั่ว ๆ ไป โดยไม่ต้องอาศัย
 อ่านเรื่อง เช่น ให้นักเรียนวงกลมรอบ T ถ้าข้อความ เป็นจริง และวงกลม
 รอบ F ถ้าข้อความ เป็นเท็จ เช่น

1. The sun rises in the west. T F
2. Fish can't fly, but birds can. T F

2.2 ทดสอบความเป็นจริงตามเรื่องที่อ่าน เป็นแบบ
 ที่นิยมมากกว่าแบบ 2.1 และสามารถใช้ไค้ตั้งแต่ระดับเริ่มเรียนจนถึงระดับสูง
 โดยใช้เนื้อเรื่องที่คัดคองมาจากหนังสือ หรือตำราเรียน เมื่อจบเนื้อเรื่องจะมี
 ประโยคหรือข้อความให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ถูกคองตาม
 เนื้อเรื่อง และเขียนเครื่องหมาย X หน้าข้อความที่ผิดจากเนื้อเรื่อง หรือใน
 บางคำสั้งอาจกำหนดให้เขียนเครื่องหมาย ✓ เฉพาะหน้าขอที่ถูกคอง ส่วนขอ
 ที่ผิดปล่อยว่างไว้

3. การให้เลือกคอบ

แบบทดสอบที่มีตัวเลือกให้เลือกคอบ อาจแบ่งเป็น 3

ชนิด คือ

3.1 วัตถุประสงค์เข้าใจในคำศัพท์ เป็นการวัดความเข้าใจ
 ในความหมายเฉพาะคำศัพท์ มากกว่าจะวัดความเข้าใจในการอ่าน เช่น ใ้
 นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ถูกคองในประโยค

3.2 วัตถุประสงค์เข้าใจในโครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็น
 การวัดความเข้าใจจากประโยคที่กำหนดให้มา 1 ประโยค แล้วคว่า ประโยค
 เทียบเคียง (Paraphrase) ไค้ในตัวเลือกที่ให้มา 4-5 ประโยคนั้น มี
 ความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้ เช่น

John is not as tall as Miss Green but he's a
 little taller than Bill.

- a. Miss Green is taller than John and Bill.
- b. John is not as tall as Bill.
- c. Miss Green is taller than John but not as
 tall as Bill.
- d. Bill is taller than John and Miss Green.

3.3 วัดความเข้าใจในการอ่านเรื่อง เป็นการวัดความเข้าใจในการอ่านเรื่อง ซึ่งอาจคัดตอนมาจากหนังสือหรือไซปรีเน็ตส์ ฯ โดยมีคำถามวัดความเข้าใจ 1 ข้อ คอ 1 เรื่อง ให้ตัวเลือกตอบมาประมาณ 4-5 ตัว เลือก

การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบแบบให้เลือกตอบนี้ ถ้าเลือกใดถูกต้องได้ 1 คะแนน เลือกผิดได้ 0

4. การเติมคำ

แบบทดสอบที่วัดความเข้าใจในการอ่านด้วยวิธีให้เติมคำนี้ คล้ายกับการตอบคำถามปลายเปิด ตัวอย่างเช่น

คำถามปลายเปิด : Why was the author surprised to meet Dr. Short?

คำถามแบบเติมคำ : The author was surprised to meet Dr. Short because...

ตามปกติสิ่งที่จะเติมลงในช่องว่าง มักเป็นคำเพียงคำเดียวหรือเป็นวลีสั้น ๆ แต่ต้องระวังด้วยว่า ให้มีคำตอบที่ถูกต้อง เพียงคำตอบเดียว มิเช่นนั้นผู้ตรวจให้คะแนนจะมีความลำบากในการตรวจว่า คำตอบใดยอมรับได้ และคำตอบใดยอมรับไม่ได้ การเติมคำมี 2 แบบ คือ

4.1 เติมคำลงในช่องว่างของประโยคหรือข้อความ โดยประโยคหรือข้อความนั้นอยู่ต่อจากเนื้อเรื่องที่ให้อ่าน แล้วให้เลือกเอาคำจากในเนื้อเรื่องที่อ่านมาเติมลงในช่องว่าง

4.2 เติมคำลงในช่องว่างของเนื้อเรื่องที่อ่าน คือ ในเนื้อเรื่องที่ให้อ่านจะเว้นช่องว่างให้เติมคำคล้ายกับวิธีการแบบโคลซ แต่เลือกเว้นตามใจชอบของผู้ออกข้อสอบ

การตรวจให้คะแนนการเติมคำนั้น จากการเติมคำหรือการเลือกคำมาเติมลงในช่องว่าง ถ้าเติมหรือเลือกคำใดถูกต้อง ได้ 1 คะแนน ถ้าเติมผิดได้ 0

5. วิธีการทดสอบแบบโคลซ

วิธีการทดสอบแบบโคลซ มองคล้ายกับแบบให้เติมคำมาก แต่ต่างกันตรงที่ว่า แบบให้เติมคำนั้น ผู้ออกข้อสอบ เวนคำตามใจชอบ หรือตามความต้องการ เช่น คำพวกคำนาม หรือกริยา เป็นต้น แต่การทดสอบแบบโคลซ นั้น จะมีการ เวนคำอย่างเป็นระบบ โดยผู้ออกข้อสอบไม่สามารถเลือก เวนคำตามใจชอบ เพราะมีวิธีการให้ เวนคำได้ตั้งแต่ทุก 5 คำ ไปจนถึงทุก 10 คำ แต่ตามปกติที่นิยมใช้มาก จะ เวนคำทุก 5-7 คำ

วิธีการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบแบบโคลซ มีอยู่ 2 วิธี

ก. การให้คะแนนเฉพาะคำที่ถูกต้อง และเป็นคำเดียวกันกับคำที่ เวนไว้ (Exact Word)

ข. การให้คะแนนคำทุกคำที่สามารถยอมรับได้ว่าเหมาะสม (Acceptable Word) สามารถเข้ากันได้กับใจความของเรื่อง อาจเป็นคำเหมือน (Synonym) ของคำที่ เวนไว้

วิธีการตรวจให้คะแนนทั้ง 2 แบบนั้น วิธีแรกตรวจให้คะแนนได้ง่ายกว่าวิธีที่ 2 แต่โดยทั่วไป นิยมใช้วิธีการตรวจให้คะแนนแบบวิธีที่ 2 มากกว่า จากการวิจัยพบว่า วิธีการตรวจให้คะแนนทั้ง 2 แบบ มีความเที่ยงใกล้เคียงกัน นักวิจัยบางคนเสนอว่า วิธีการให้คะแนนแบบที่ 2 มีความยุติธรรมต่อผู้สอบมากกว่า เพราะยอมรับคำที่สามารถใช้ได้เหมาะสมกับข้อความนั้นด้วย และหากว่านักเขียนสะกดคำผิดก็ไม่ควรหักคะแนน นอกจากว่าการเขียนสะกดคำนั้นแย่มาก ครูอ่านแล้วไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับความสามารถด้านการอ่านนั้น ได้มีผู้ศึกษาในหลาย ๆ ลักษณะ เช่น การศึกษาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ ผลสัมฤทธิ์ของการอ่านภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกับทักษะอื่น ๆ และองค์ประกอบทางภาษา ตลอดจนการสร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน เป็นต้น ซึ่งอาจสรุปงานวิจัยในประเทศไทยและต่างประเทศได้ดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้คือ

สมจิต เอี่ยมศุภนิมิต (2517: ง-น) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนรัฐบาล 8 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน พบว่าความสามารถในการอ่านแบบแปลความ ที่ความ และขยายความ ยังอยู่ในระดับไม่ดีพอ กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของการอ่านแบบแปลความเท่ากับ 11.64 แบบตีความเท่ากับ 13.31 และแบบขยายความเท่ากับ 12.71 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน

กุสุมา มนะระสุนทร (2519: 78-81) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับมหาวิทยาลัย 4 แห่ง กลุ่มตัวอย่าง 200 คน จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษาในระดับนี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ค่าถามที่นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบผิดคือ ค่าถามที่วัดความเข้าใจแบบตีความ และขยายความ ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจรายละเอียดในเนื้อเรื่องทีอ่าน ประกอบกับวิจารณ์เนื้อหาของผู้อ่านเองด้วย

นพรัตน์ สรวัยสุวรรณ (2521: 50-54) ทำการวิจัยเรื่อง "ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง" ผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบวัดความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ โดยศึกษาทักษะการอ่าน 4 ด้าน คือ การคัดสรรข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงและความคิดเห็น การขึงข้อความที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่อ่าน การอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง และการเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน กลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 156 คน จากวิทยาลัยครู 5 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูทั้ง 5 แห่ง ยังขาดทักษะการอ่านทั้ง 4 ทักษะ

ชนินฐา ราชพิบูลย์ (2521: 63-64) ได้ศึกษาความสามารถเกี่ยวกับทักษะการอ่านภาษาอังกฤษในระดับคี่ความของนักศึกษาวิทยาลัยครูนครปฐม ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 45 คน โดยเลือกศึกษา 3 ด้าน คือ การจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปจากเรื่องที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า การอ่านเพื่อจับใจความและการอ่านเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ อยู่ในระดับที่ต้องสอนและค้นคว้า ส่วนทักษะการอ่านเพื่อสรุปอยู่ในระดับค้นคว้า

อุไร แฉลม (2522: 32-36) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านและการเขียนของนิสิตนักศึกษาครูวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ผู้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษา ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาลัยครูพระนคร จำนวน 81 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูพระนคร แตกต่างจากนักศึกษาอีก 2 สถาบัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ส่วนความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาทั้ง 2 มหาวิทยาลัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านของนิสิตนักศึกษาทั้ง 3 สถาบัน อยู่ในเกณฑ์พอใช้

กุสุมา สุขเกษม (2523: 57-60) วนิกา พันธุ์แก้ว (2523: 57-61) วิไล ทิวเจริญกุล (2523: 69-99) และ อุบล สุวรรณชัยรบ (2523: 62-66) ได้ร่วมกันสร้างเครื่องมือเพื่อศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ แล้วแยกไปทำการศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาในวิทยาลัยครู ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวม 264 คน สำหรับแบบทดสอบการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยข้อความที่มีความยากง่าย 6 ระดับ โดยใช้สูตรวัดระดับความยากง่ายของข้อความ ซึ่ง รูดอล์ฟ เฟลช (Rudolf Flesh) เป็นผู้กำหนด ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาในวิทยาลัยครู

แต่ละภาค และคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางการอ่านไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 90

วัชรวิทย์ เงินแก้ว (2523: 31-85) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู 36 แห่งทั่วประเทศ จำนวนประชากร 152 คน โดยมุ่งศึกษา 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ ด้านเกี่ยวกับความหมายตรงและความหมายจากการตีความ การจักรรวบรวมและเรียบเรียง และ การอ่านระดับวิจารณ์ ผลการวิจัยทักษะการอ่านเกี่ยวกับความหมายตรงและความหมายจากการตีความ ซึ่งจำแนกออกเป็น 13 ข้อย่อย แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะ 3 ด้าน ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยของผู้วิจัยในครั้งนี้นี้ ผลปรากฏว่า การจับใจความสำคัญมีผู้ทำถูกร้อยละ 64.70 การเรียงลำดับเหตุการณ์มีผู้ทำถูกร้อยละ 50.32 และการสรุปความมีผู้ทำถูกร้อยละ 46.50

อ้อยทิพย์ รุจิเรข (2523 : 47-48) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 210 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ย 56.04 และการอ่านระดับวิจารณ์ที่นักเรียนมีมากที่สุดคือ การคัดสรรข้อเท็จจริง และข้อความที่เป็นข้อคิดเห็น ส่วนทักษะที่มีน้อยที่สุดคือ การอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง

อังคณา วงศ์สนธิ (2524: 65-67) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับถ้อยโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตจังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียน 356 คน จากโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี 9 โรงเรียน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 011 012 013 014 015 และ 016 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ระดับ และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 รวมทั้งความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละโรงเรียน เมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ด้าน ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 เช่นเดียวกัน

วิลาวัลย์ สมมาตร (2525: 49-51) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านขั้นตีความของนิสิตปี 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 109 คน โดยศึกษาเฉพาะความสามารถในการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความของนักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่ดีพอ

ประภาศรี ทังบรรเจิดสุข (2526: 60-62) ได้ทำการสำรวจความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความ 5 ด้าน คือ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษ ในจังหวัดชัยนาท มีความสามารถในการอ่านขั้นตีความอยู่ในระดับไม่น่าพอใจ ความสามารถของนักเรียนส่วนมาก ไม่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเทียบกับเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ และนักเรียนมีปัญหาในการอ่านขั้นตีความทั้ง 5 ด้าน เรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้คือ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การคาดการณ์ล่วงหน้า การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ การจับใจความสำคัญ

เอมอุษา ชันขพงษ์ (2529: 41-46) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทหกรรม ของนักเรียนโปรแกรมคหกรรม ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโปรแกรมคหกรรม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 380 คน และนักศึกษาโปรแกรมคหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 380 คน รวม 760 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ไค้คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในการทำแบบสอบทุกทักษะ โดยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไค้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการอ่านสูงกว่าทักษะอื่น และคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการพูดต่ำที่สุด ส่วนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพไค้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการฟังสูงกว่าทักษะอื่น และคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการเขียนต่ำสุด และในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรพรวณ บุญพัฒนาภรณ์ (2529: 50-55) ไค้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาล จำนวน 396 คน และนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาหรือวิทยาลัยเทคนิคของรัฐบาล จำนวน 399 คน รวม 795 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไค้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และในบรรดา 4 ทักษะ คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ไค้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทักษะการอ่าน และนักเรียน 2 กลุ่มมีความสามารถทั้ง รวมทักษะและแยกทักษะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุทัยวรรณ คำนวณวิวัฒน์ (2529: 59-62) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมเกษตรกรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 390 คน และนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรมสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 391 คน รวม 781 คน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ ทักษะการอ่าน และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถทั้งรวมทักษะ และ แยกทักษะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ของการอ่าน สรุปได้ดังนี้คือ

จำรัส อานามนารถ (2517: 35) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสร้างแบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน แล้วนำไปทดสอบนักศึกษาวิทยาลัยครู 6 แห่ง นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ 5 แห่ง รวมตัวอย่างประชากรทั้งหมด 414 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบทั้ง 3 ประเภท สูงกว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ด้านโครงสร้างไวยากรณ์สูงสุด

สุปรียา มาลากาญจน์ (2523 : 25-28) ทำการวิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างเข้าใจวิจารณ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกอย่างมีวิจารณ์ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช" ตัวอย่างประชากรจำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังการฝึกแล้วนักศึกษามีความสามารถในการอ่านค่างจากก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทางที่ดีขึ้น

นันทนา นียะพันธ์ (2526: 57-58) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 กลุ่มที่สอนด้วยวิธีวิเคราะห์ข้อความ กับกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของ

นักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 64 คน แบ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 32 คน และกลุ่มควบคุม 32 คน ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่คะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านกับทักษะอื่น ๆ และองค์ประกอบทางภาษา สรุปได้ดังนี้

คาร์ที ภูมวรรณ (2516: 41-45) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเรียนวรรณคดีอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 250 คน จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง โดยทำการทดสอบความสามารถในการอ่าน 5 ด้าน คือ ความสามารถในการอ่านจับใจความ ความสามารถในการอ่านเพื่อหารายละเอียดปลีกย่อยที่สำคัญ ความสามารถในการอ่านเพื่อทำนายผลของเหตุการณ์ ความสามารถในการอ่านเพื่ออนุมาน และความสามารถในการอ่านเพื่อตีความ ผลปรากฏว่า ความสามารถทั้ง 5 ด้าน มีความสัมพันธ์กับการเรียนวรรณคดีทุกด้าน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ผู้เรียนควรมีทักษะการอ่านพอสมควร เพื่อจะทำให้การเรียนวรรณคดีเป็นไป ด้วยความเข้าใจ

วาริตี ศรีสมพงษ์ (2517: 35-36) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์ กับความสามารถในการอ่านอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง จำนวน 370 คน ผลปรากฏว่า ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์และคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน นอกจากนี้คะแนนไวยากรณ์และคะแนนคำศัพท์รวมกันสามารถทำนายคะแนนความสามารถในการอ่านได้ด้วย

จริยา อ่อนประไพ (2518: 30-34) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 200 คน ผลปรากฏว่า ความรู้

ทางโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความเข้าใจในการอ่าน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ระรินทิพย์ เจริญสุข (2518: 57-59) ได้ศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับ
ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ แผนกวิทยาศาสตร์
จำนวน 180 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจโครงสร้าง
ไวยากรณ์และคำศัพท์ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน และคะแนน
ความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์รวมกันจะสามารถทำนาย
ความสามารถในการอ่านได้ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มี ความแตกต่างกัน
ในเรื่องความสามารถด้านคำศัพท์และการอ่าน แต่โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชาย
มีความสามารถทางไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนหญิง

เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์ (2521: 44-46) ได้ทำการศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน
และศึกษาโครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อนักศึกษามัธยมศึกษา
เทคนิคในกรุงเทพ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 5 คณะ
บริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 3 วิทยาเขตในกรุงเทพ
มหานคร จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจ
โครงสร้างภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนความเข้าใจ
โครงสร้างภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และโครงสร้างที่ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านต่อนักศึกษา
เรียงตามลำดับความยากไปทาง่าย คือ Passive Voice, Embedding,
Negation, Nominalization และ Deletion

ยาใจ คำภา (2521: 29-30) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ความเข้าใจคำสัญญาณ (Signal Words) กับความสามารถในการอ่านเร็ว
เมื่ออ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และเมื่ออ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ โดย
สุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 จากโรงเรียนในเขต
กรุงเทพมหานคร 5 เขต รวม 390 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความเข้าใจ

ในเนื้อเรื่องทีอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เพียงร้อยละ 55.08 และ 55.79 ตามลำดับ ซึ่งนับว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และผลการวิจัยยังพบด้วยว่าผู้ที่มีความเข้าใจในคำสัญลักษณ์สูงจะมีความสามารถในการอ่านคั่งกล่าวสูงตามไปด้วย

ณัฐวดี ณ บัน (2522: 36-37) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์เฉพาะ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูเชียงใหม่ เชียงราย และ ลำปาง รวม 101 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านรวมทั้ง 3 ระดับ คือ 14.27 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 47.56 ซึ่งไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 75

เพชรรา สังขะวร (2524: 33-34) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวน ภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยคัดเลือกสำนวนจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ ที่ใช้สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จำนวน 25 สำนวน นำมาสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วยส่วนรวมทั้ง 25 สำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านที่ไม่ปรากฏสำนวนคั่งกล่าว 80 ข้อ แล้วนำไปทดสอบนักเรียนชายหญิงที่กำลังเรียนอยู่ในปีการศึกษา 2522 ในโปรแกรมต่าง ๆ ของโรงเรียนหลวง โรงเรียนสตรีวิทยา 2 โรงเรียนบดินทร์เดชา โรงเรียนสารวิทยา และโรงเรียนเทเวศร์วิทยาคม รวมทั้งสิ้น 161 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ และความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบทักษะการอ่าน สรุปได้ดังนี้

แววตา ชัยวิวัฒน์พงศ์ (2521:87-92) ได้ทำการวิจัยโดยสร้างแบบสอบวัดสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 4 และ 5 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 628 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ สมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ไม่ต่างกัน ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับ 5 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ 5 มีสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ นักเรียนที่เรียนระดับชั้นสูงกว่าจะมีสมรรถนะมากกว่า

กัญญา ชรรรมงคล (2525:26-39) ได้สร้างแบบสอบมาตรฐานวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของการอ่านภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับนิสิตบัณฑิตศึกษา และวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ของนิสิตก่อนเริ่มเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา ตัวอย่างประชากร เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 4 และ 5 จำนวน 152 คน จากสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบมาตรฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่าแบบสอบมาตรฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความสามารถในการเจงทำนายและนิสิตในระดับปลายปริญญาตรีมีปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ มีปัญหาที่สุกใน เรื่องความสามารถแยกข้อความประเภทข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และความคิดเห็นที่มีฐานมาจากข้อเท็จจริง

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ สรุปได้
ดังนี้คือ

แอล บรามม์ (I. Braam 1963: 247-254) ได้ศึกษาเรื่อง
"ความสามารถในการอ่านของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย" โดยทำการศึกษา
สัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนระดับ 12 ในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้วิจัย
สุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง และนักเรียนชายอย่างละ 180 คนเท่ากัน และมี
ความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า ถ้าให้
เรื่องที่น่าสนใจสำหรับนักเรียนทั้งหญิงและชาย สัมฤทธิ์ผลในการอ่านจะไม่แตกต่างกัน
แต่ถ้าให้เรื่องที่ไม่น่าสนใจสำหรับนักเรียนทั้งหญิงและชาย โดยเรื่องที่นำมาให้
อ่านนั้นมีระดับความยากง่ายเท่ากัน จะพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการอ่านจะแตกต่างกัน
กล่าวคือ ผลการเขียนของกลุ่มนักเรียนหญิงจะสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้เพราะ
นักเรียนหญิงจะกังวลและให้ความสำคัญกับคะแนนมากกว่านักเรียนชาย

แลนซ์ เอ็ม เจนไทล์ และ เมอร์นา แมคมิสแลน (Lance M.
Gentile and Morna McMillan 1977: 145-146) ได้ศึกษาความ
สามารถในการอ่านของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาโท ซึ่งสำเร็จการศึกษา
ระดับปริญญาตรีจากวิทยาลัย 62 แห่ง ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 350 คน
ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของครูเหล่านี้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ และ
เมื่อเปรียบเทียบคะแนนในด้านความรู้เกี่ยวกับศัพท์ ความเข้าใจ และความ
เร็วในการอ่าน ของครูเหล่านี้กับนักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย ปรากฏผล
ดังนี้

1. ครู 96 คน ได้คะแนนในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความรู้
ด้านคำศัพท์ น้อยกว่า 1 ใน 4 ของนักศึกษาปีที่ 1
2. ครู 171 คน ได้คะแนนในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความ
เข้าใจในการอ่าน น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของนักศึกษาปีที่ 1

3. ครู 195 คน อ่านโคธราและเข้าใจข้อความที่อ่านได้น้อยกว่า
นักศึกษานี้ที่ 1

วอร์ด เคน โทมัส วิลเลียม (Worden Thomas William 1981: 3877-A) ได้ศึกษาเรื่อง "พัฒนาการในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับ 3-6" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการทางด้านการคิด การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนในมลรัฐอินเดียนา ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเกี่ยวกับการคิด การอ่าน อย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนระดับ 3-6 และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเกี่ยวกับการคิดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และนำไปใช้กับประชากรซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 3-6 ผลการวิจัยสรุปได้ว่าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นสามารถช่วยพัฒนาการคิด การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ความสามารถในการอ่านสามารถประเมินได้ และขบวนการพัฒนาการคิด การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สามารถที่จะกำหนดได้แน่นอน

คอนสแตนซ์ แมค คัลลัฟ (Constance McCullough 1981: 65-70) ได้ทำการทดสอบความสามารถในการอ่านเกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับ เหตุการณ์ และการสรุป ของนักเรียนเกรด 1, 2 และ 4 จำนวน 212 คน ในมลรัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านแต่ละทักษะมีความสัมพันธ์กัน แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้สรุปว่า การที่จะวัดความสามารถของนักเรียนในทักษะใดทักษะหนึ่งแล้วจะนำไปเปรียบเทียบกับความสามารถในทักษะอื่นนั้นทำไม่ได้ สำหรับการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 1, 2 กับ เกรด 4 โดยการให้ตอบคำถามเกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับ เหตุการณ์ และการสรุป ผลปรากฏว่า นักเรียนเหล่านี้สามารถอ่านได้โดยไม่มีปัญหาทุกระดับ

มาโจรี แอน ยูแมนส์ ลิปสัน (Marjorie Ann Youmans Lipson 1981: 633-A) ได้ศึกษาความสามารถในการจำข้อมูลจากการอ่านที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน และไม่ชัดเจน ของนักเรียนเกรด 3 จำนวน 28 คน ในมลรัฐมิชิแกน ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีความสามารถในการอ่านระดับปานกลาง และ ระดับน้อย รวมทั้งพิจารณา

ว่า ความรู้เดิมของนักเรียนจะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านระดับอิงความ หรือไม่ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนสามารถจำข้อมูลที่ผู้เขียนกล่าวไว้ อย่างชัดเจน ได้มากกว่าข้อมูลที่ไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน สำหรับข้อมูลที่ไม่ได้ กล่าวไว้อย่างชัดเจนนั้น นักเรียนมีปัญหาเรื่องการอิงความเกี่ยวกับชนิด ของ เหตุการณ์ เหตุและผล มากกว่าการอิงความเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายและคุณสมบัติ นอกจากนี้แล้ว ความรู้เดิมของนักเรียนยังมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน ระดับอิงความ กล่าวคือ นักเรียนจะใช้ความรู้เดิมในการทำความเข้าใจข้อความ ที่อ่าน มากกว่าใช้ข้อมูลที่ได้ในขณะที่อ่าน ถึงแม้ว่าความรู้เดิมนั้นจะขัดแย้งกับ ข้อความที่อ่านก็ตาม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านกับทักษะอื่น ๆ และ ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการอ่าน สรุปได้ดังนี้คือ

บาร์บารา รัค รอสโซ (Barbara Rak Rosso 1971: 3873-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการจำคำกับผลสัมฤทธิ์ ในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 4 จำนวน 132 คน เป็นหญิงจำนวน 61 คน และชายจำนวน 71 คน จากโรงเรียนรัฐบาลระดับ กลางแห่งหนึ่งในมลรัฐโอไฮโอ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการจดจำคำกับทักษะการวิเคราะห์คำ (Word Analysis Skills) มีความสัมพันธ์กันสูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการจดจำคำกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน
2. นักเรียนสามารถวิเคราะห์คำได้โดยอาศัยกฎเกณฑ์ที่ตนได้ เรียนรู้เอง และมีอยู่ภายในจิตสำนึก (Internalized or Subconscious Rules)
3. สติปัญญาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการจำคำ แต่เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการจำคำ

แฮร์รี เจย์ เชลดอน (Harry Jay Sheldon 1971: 1201-A) ได้ทำการศึกษาความสามารถในด้านไวยากรณ์กับความรู้ศัพท์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในด้านคำศัพท์ โดยใช้แบบสอบ "Stanford Achievement Test" ทดสอบกับนักเรียนเกรด 1 ในมลรัฐโอไฮโอวา จำนวน 133 คน ผลปรากฏว่า ความสามารถทางด้านไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและคำศัพท์

โดโรธี มารี อัลบานีส (Dorothy Marie Albanese 1972: 3248-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซับซ้อนของโครงสร้างของประโยค กับความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้แบบสอบ "Metropolitan Reading Test" เป็นเครื่องมือ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก 3 โรงเรียนในเขตตัวเมืองของนิวยอร์ก และแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 25 คน ทั้งนี้คือ นักเรียนเกรด 3 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น นักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น และนักเรียนเกรด 5 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้น จากนั้นทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบสอบ "Nurss Test" ในแบบสอบมีประโยคที่ประกอบด้วยคุณศัพท์วิเศษณ์วิเศษณ์วลี ความวลี และความคุณศัพท์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านเอาความขึ้นอยู่กับความสามารถในการเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์
2. ปัญหาเรื่องคุณศัพท์วิเศษณ์วลี ความวลี และความคุณศัพท์ เป็นอุปสรรคสำคัญประการหนึ่งในการอ่าน
3. การสอนให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้างภายในประโยค มีส่วนช่วยในการอ่านของนักเรียนทั้งที่มีความสามารถในการอ่านตามระดับชั้น และที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้น

รูธ แอน บรูคส์ (Ruth Ann Brooks 1972: 6674-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน โดยมีกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 90 คน จาก

โรงเรียนโคลัมเบียสیتی (Columbus City School) ในสหรัฐอเมริกา
ผลปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านกับความเข้าใจ
ในการอ่าน

เอลิซาเบธ เวลส์ เพอเซล (Elizabeth Wells Purcell
1972: 906-A) ได้ทำการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและ
สัมฤทธิ์ผลในการอ่าน ของนักเรียนเกรด 5 จำนวน 215 คน จาก
รัฐแคลิฟอร์เนีย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลด้านการ
อ่าน แห่งแคลิฟอร์เนีย (California Achievement Test Section
on Reading) และแบบทดสอบบุคลิกภาพของแคลิฟอร์เนีย (California
Test of Personality) โดยโรงเรียนที่เลือกมาเพื่อการวิจัยครั้งนี้มี
ทั้งโรงเรียนที่มีนักเรียนระดับเศรษฐกิจและสังคมสูง กลาง และต่ำ ผลการ
วิจัยปรากฏว่า ยิ่งเด็กมีระดับเศรษฐกิจและสังคมสูงเท่าไร ยิ่งมีความสามารถ
ในการอ่านสูงขึ้นเท่านั้น

แจค ยูจีน ไฮเนส (Jack Eugene Haynes 1977: 1874-A)
ได้ทำการศึกษาว่า ความเข้าใจในการอ่านและทักษะในการเข้าใจโครงสร้าง
ลึกลงมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเกรด 4 5 และ 6
จำนวน 315 คน ของโรงเรียนชานเมืองทางตะวันออกเฉียงเหนือ ของรัฐ
อิลลินอยส์ โดยใช้แบบสอบ "Gates - MacGinitie Reading Tests"
เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์
กับทักษะในการเข้าใจโครงสร้างลึกลง

เอลีน เอส คีมอส (Elene S. Demos 1977: 6066-6067-A)
ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการตีความหมายของคำ
โดยใช้ทักษะการตีความคำที่เลือกสรรให้ (Mastery of Selected Word
Attack Skills) กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนเกรด 3 และ
เกรด 4 กลุ่มละ 32 คน จากมลรัฐวิสคอนซิน โดยใช้แบบสอบ "Gates -
MacGinitie Reading Tests" รายการคำศัพท์และแบบสอบ "Wisconsin

Design" ซึ่งได้เลือกไว้เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผลปรากฏว่าความสามารถในการตีความหมายของคำ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน และความสามารถในการใช้คำ มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อาหมัด เอส ฮาร์จาซุจานา (Ahmad S. Harjasujana 1984: 388-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่จำแนกทัศนคติต่อการอ่านและสภาพแวดล้อมกับคะแนนที่บอกระดับความสามารถด้านการอ่านของเด็ก โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในชวาตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 299 คน รวมทั้งพ่อแม่เด็กและครูสอนการอ่าน ผลการวิจัยปรากฏว่า ลักษณะของเรื่องที่อ่าน สภาพแวดล้อมในการอ่าน และความสามารถในการอ่าน มีผลต่อทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียน ทั้งยังพบว่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทัศนคติต่อการอ่านของนักเรียนเป็นตัวทำนายถึงระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้อย่างแม่นยำ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการอ่านและแบบเรียนมีดังนี้คือ

เบเวอรี่ เอส ซีโรตา (Beverly S. Sirota 1971: 2320-A) ได้ศึกษาเรื่อง "การจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือให้แก่เด็กนักเรียนกับประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียน" ตัวอย่างประชากรได้แก่ นักเรียนระดับ 5 จำนวน 275 คน จาก 12 ห้องเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 6 ห้อง ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการอ่านที่จัดให้แก่นักเรียนในแต่ละวัน มีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนส่วนใหญ่อ่านหนังสือมากขึ้นและอ่านได้ดีขึ้น

เจน แอล เดวิดสัน (Jane L. Davidson 1971: 6273-6274-A) ได้ศึกษา "ความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติ กับการอ่านแบบใช้ความคิด

ในขณะที่อ่าน" ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับ 4 มาจำนวน 90 คน แล้วแบ่งออกเป็น 18 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีนักเรียนหญิง 3 คน นักเรียนชาย 2 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อ่านโดยได้รับการฝึกให้คิดอยู่เสมอ มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามไปในรูปเชิงวิจารณ์ พอใจที่จะแสดงความคิดเห็นออกมามากกว่านักเรียนที่อ่านแบบธรรมดา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พฤติกรรมของครูและนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

แพทรีเซีย ดี โควอล (Patricia D. Kowal 1977: 5886-A) ได้ทำการทดลองสอนเพื่อศึกษาผลของความรู้ทางคำศัพท์และไวยากรณ์ที่มีต่อความสามารถในการอ่านของนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่ 1 โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น กลุ่มทดลองจำนวน 100 คน และกลุ่มควบคุม 53 คน เริ่มต้นด้วยการทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มด้วยแบบสอบศัพท์ แบบสอบอ่าน และแบบสอบไวยากรณ์ จากนั้นจึงทำการสอนศัพท์ชุดเดียวกันที่ปรากฏในแบบสอบ (Pre-Test) แก่กลุ่มทดลอง และทำการสอนทักษะที่ไม่เกี่ยวข้องกับการอ่านแก่กลุ่มควบคุม เมื่อครบกำหนดแล้วให้ประชากรทั้ง 2 กลุ่ม เข้ารับการทดสอบศัพท์ ซึ่งเป็นชุดเดียวกับที่สอบเมื่อครั้งแรก และแบบสอบอ่านต่างชุดกับที่สอบ เมื่อครั้งแรก ผลการทดลองพอสรุปได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลอง เรียนรู้ศัพท์จากการสอนในระหว่างการทดลอง แต่ผลจากการเรียนรู้ศัพท์ไม่ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่าน นอกจากนี้ความสามารถทางไวยากรณ์ก็ไม่สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน

แฟรงค์ ชาลส์ เฮอพเพิล (Frank Charles Hoepfel 1980: 5040-5041-A) ได้ทำการวิเคราะห์ชนิดของคำถามในหนังสือที่ใช้ประกอบการสอนอ่านในวิทยาลัย โดยยึดลำดับชั้น จุดประสงค์ทางการศึกษา ที่บลูม (Bloom) เสนอแนะไว้ โดยผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างคำถาม 555 คำถาม จากหนังสือ 185 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า คำถามส่วนมากไม่ช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดระดับสูงของผู้เรียน กล่าวคือ

คำถามร้อยละ 26.12 เป็นการถามในระดับความรู้
 คำถามร้อยละ 73.51 เป็นการถามในระดับความเข้าใจ
 คำถามร้อยละ .37 เป็นการถามในระดับการนำไปใช้

และไม่พบว่า มีคำถามในระดับที่นักเรียนต้องใช้การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

เชียร์เลอร์ เจมส์ เอลโม (Shearer James Elmo 1981: 3971-A) ได้ศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบการเรียนเกี่ยวกับการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณ เป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม โดยมีผู้แนะนำ" เพื่อหาว่า วิธีใดจะดีที่สุดที่จะทำให้เกิดวิจารณญาณในการอ่าน โดยสุ่มนักเรียนระดับ 8 ในเมืองสแตนฟอร์ด สหรัฐอเมริกา มา 120 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มทดลองนักเรียนจะมีแนวโน้มในด้านความคิด วิวินิจฉัย เข้าใจศัพท์ มากกว่ากลุ่มควบคุม

กุลยา เบญจชัน (Kulaya Benchakan 1985: 2817-A) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาไทย การวิจัยครั้งนี้เป็นการสะท้อนให้เห็นสถานการณ์ การเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากข้อมูล การสัมภาษณ์แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

1. ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบ เพื่อให้ได้ข้อมูล เกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษา

2. ข้อมูลเพื่อประเมินความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาไทย และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ จากนั้นจึงส่งไปให้นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรที่สุ่มไว้ตอบแบบ สอบถาม ผลการวิจัยสรุปว่า

นักศึกษาเห็นว่าการอ่านมีความจำเป็น แต่ก็หนักใจในการเรียน ด้วยมีความรู้ไม่เพียงพอทั้งในระดับคำศัพท์ โครงสร้าง ตลอดจนข้อความใน

ปริเฉท ปัญหาที่นักศึกษาประสบในการอ่านระดับวิจารณ์ คือไม่สามารถระบุ
แก่นเรื่อง (Theme) หรือใจความสำคัญ (Main Idea) ของเรื่องได้
ทั้งนักศึกษายังให้ข้อมูลว่าต้องการแรงจูงใจในการศึกษามากกว่านี้ สำหรับ
ขอแนะนำผู้วิจัยเสนอแนะให้มีการสอนวิธีการเดา (Guessing) จากตัวชี้แนะ
(Clues) ต่าง ๆ และสอนลักษณะการใช้ภาษา (Grammatical features)
บางอย่างที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย

อเลจันดรา อากีโรว์ และ ฟรอนซัวส์ ซาลาเจอร์ (Alejandra
Akirow and Francoise Salager 1985: 8-11) ได้ทำการวิเคราะห์
ปัญหาและความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ เพื่อนำมา
เป็นแนวทางในการคัดเลือกสื่อการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์คำศัพท์
โครงสร้าง และรูปประโยคที่คำศัพท์นั้น ๆ ปรากฏในหนังสือแบบเรียน 3 เล่ม
ความยาวเล่มละ 2,000 คำ จากนั้นผู้วิจัยจึงให้ตัวอย่างประชากร ได้แก่
นักศึกษาในประเทศเวเนซุเอลา จำนวน 65 คน จากสาขาวิชาชีววิทยา 19
คน สาขาวิชาภูมิศาสตร์ 32 คน และแพทย์ฝึกหัด 14 คน อ่านหนังสือในแต่ละ
สาขาวิชาของตนแล้วชี้คั่นคำที่ไม่ทราบความหมาย ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. คำศัพท์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาเป็นคำศัพท์ที่มีรากศัพท์มาจาก
ศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ประเภทคำหลัก (Content Words) ร้อยละ 97.3
และประเภทคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function Words) ร้อยละ 2.6
ซึ่งส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นคำนาม คำคุณศัพท์ และเป็นคำศัพท์ที่มาจากภาษาลาติน
หรือกรีก

2. โครงสร้างที่เป็นปัญหาในค่านความเข้าใจในการอ่านมี 2 ชนิด
คือ คำศัพท์ที่มีวิภคิปัจจัย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ และคำ
ประสม ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนามขยายคำนาม

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามอ่าน เท่าที่ปรากฏมีอยู่
เพียงเรื่องเดียว คือ

งานวิจัยของ เจมส์ คีน บราวน์ (James Dean Brown 1982: 1129-A) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง "แบบสอบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์" เพื่อสำรวจลักษณะของข้อสอบ ความเที่ยง และความตรงของข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์แบบ อิง เกณฑ์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบจำนวน 60 ข้อ โดยคัดแปลงจากข้อสอบใน โครงการของนักศึกษาปริญญาโท ที่อาจารย์ทางวิศวกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย UCLA ได้สร้างขึ้น หลังจากนั้นได้นำไปทดสอบกับนักศึกษา 4 กลุ่ม คือ นักศึกษา ปริญญาโททางวิศวกรรมศาสตร์ที่เป็นชาวอเมริกัน และที่เป็นชาวจีน นักศึกษา ปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่เป็นชาวอเมริกัน และ นักศึกษาปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวจีน ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบมีความเที่ยงและความตรง ในการทดสอบทักษะการ อ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านทาง วิศวกรรมศาสตร์ และความสามารถในการใช้ภาษาทั่วไป พบว่าคะแนนร้อยละ 62 เป็นความสามารถทางภาษาโดยทั่วไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย